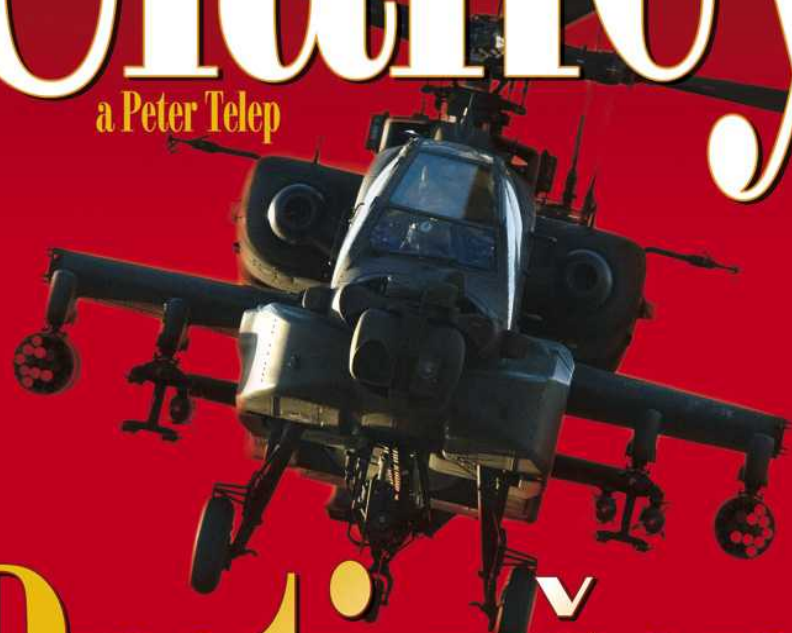

DVĚ Z NEJVĚTŠÍCH HROZEB BEZPEČNOSTI USA

Tom Clancy

a Peter Telep

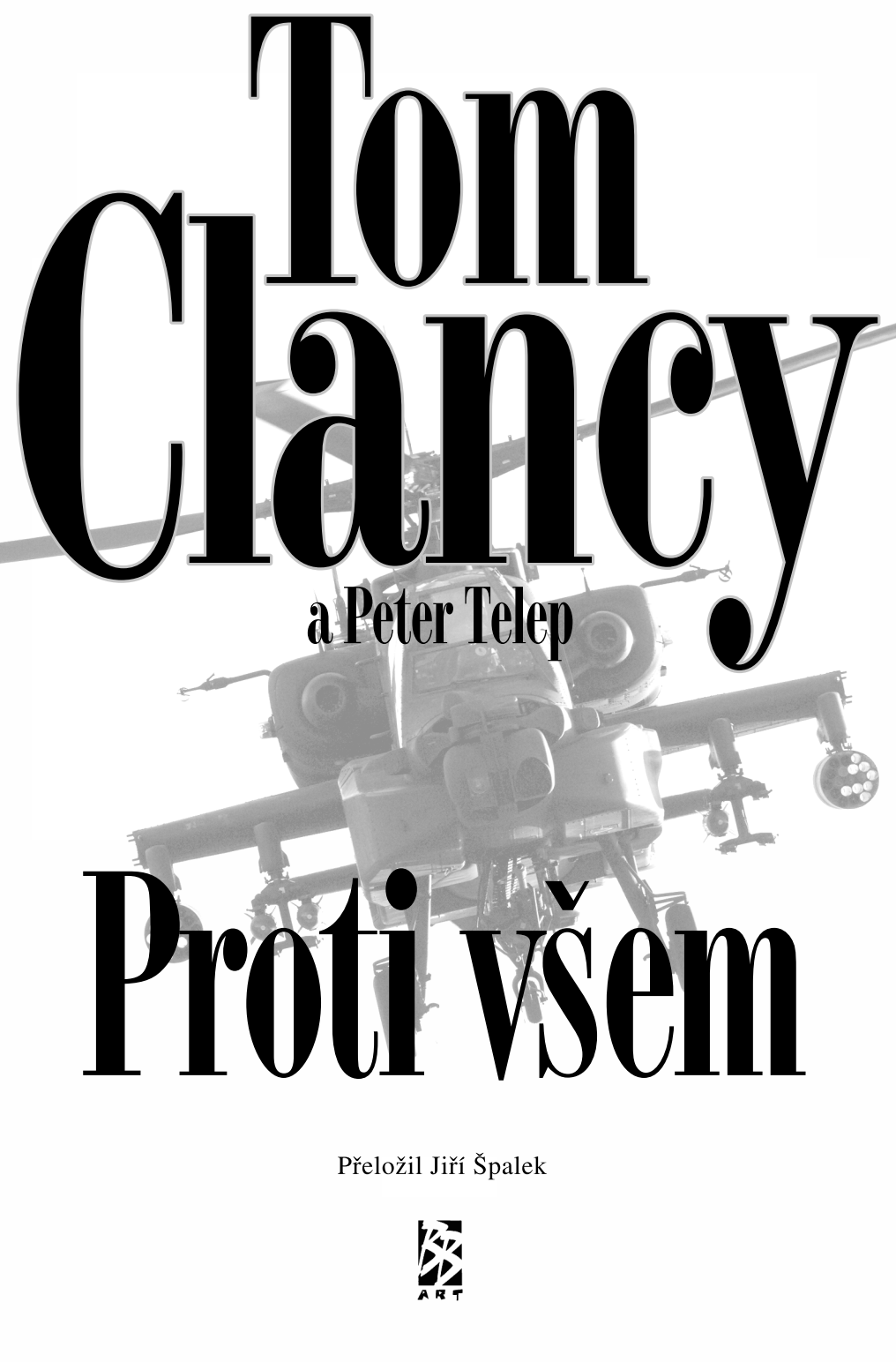

Proti všem

SPOJENÉ DO NESVATÉ ALIANCE

Proti všem

Tom Clancy

a Peter Telep

Proti všem

Přeložil Jiří Špalek

Vydal nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Rubicon, Inc.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Against All Enemies*

(Published by G. P. Putnam's Sons, 2011)

přeložil © 2012 Jiří Špalek

Citáty z Koránu přel. A. Hrbek, 1972

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807618116

MYSLÍME SI, ŽE AL-KÁIDA JE ŠPATNÁ,
ALE S KARTELEM SE NEDALA DOHROMADY.
– *neznámý starší agent FBI. El Paso, Texas*

KAŽDÝ ČLOVĚK MÁ SVOU CENU.
DŮLEŽITÉ JE ZJISTIT, JAK JE VYSOKÁ.
– *Pablo Escobar*

V MEXIKU MÁTE K SMRTI HODNĚ BLÍZKO.
TO PLATÍ PRO VŠECHNY BYTOSTI, PROTOŽE SMRT JE SOUČÁSTÍ ŽIVOTA.
V MEXIKU JI VŠAK NALEZNETE V MNOHA VĚCECH.
– *Gael García Bernal*

Prolog

SETKÁNÍ FOXTROT

*02.15. Arabské moře
5 námořních mil jižně od řeky Indus
Pákistánské pobřeží*

Zatemněná loď je loď zatížená nějakým břemenem, říkal si Moore. Stál před kormidelnou *Quwwatu*, rychlého útočného člunu třídy OSA-1. Člun postavila podle starých sovětských plánů loděnice v Karáčí. Nesl čtyři řízené střely země-země HY-2 a byl vybavený dvěma 25-milimetrovými protiletadlovými dvojčaty. Tři diesellové motory a tři lodní vrtule hnaly čtyřicet metrů dlouhý hlídkový člun rychlostí přes pětapadesát kilometrů v hodině vlnami prosvětlenými mihotavým stříbřitým svitem měsíce v první čtvrti, stojícím nízko nad obzorem. Plout se „zatemněnou“ lodí znamenalo, že loď nemá navigační světla na stěžni a poziční světla na pravoboku a levoboku. Podle COLREGS, Mezinárodních pravidel pro zabránění srážkám na moři, platilo, že kdyby mělo dojít k nějaké nehodě, vinu by nesla *Quwwat*, a to bez ohledu na okolnosti.

Ještě za soumraku šel Moore s podporučíkem Sajjidem Malláhem po přístavní hrázi v Karáčí, v patách za nimi šla čtveřice mužů, tým SPECOPS z pákistánské Námořní skupiny speciálních služeb, útvaru podobného americkým jednotkám SEAL, ovšem... SPECOPS se jim svými schopnostmi mohl rovnat jen stěží. Po příchodu na palubu *Quwwatu* Moore naléhal, aby se s vyplutím neotálelo, tvrdil, že je třeba si pospíšet, takže velícímu důstojníkovi, poručíku Maqsudu Kayanimu, byl představen jen zběžně. Ten byl i tak dost zaneprázdňený vydáváním rozkazů k vyplutí z přístavu. Kayani nemohl být o moc starší než pětatřicetiletý Moore, zde ale veškerá podobnost končila. Moore měl široká ramena, jež byla v příkrém protikladu ke Kayaniho štíhlé postavě cyklisty, která jen taktak že unesla uniformu. Poručík měl zahnutý nos, a pokud se minulý týden snad oholil, nyní tomu už vůbec nic nenasevědčovalo. I přes jeho poněkud zanedbaný zevnějšek mu osmadvacetičlenná posádka plavidla prokazovala nejvyšší možnou úctu. Poslouchala ho

na slovo. Kayani konečně stiskl Mooreovi pevně ruku se slovy: „Vítejte na palubě, pane Fredrickson!“

„Díky, poručíku. Vážím si vaší pomoci.“

„Rádo se stalo.“

Hovořili urdsky, úředním jazykem Pákistánu, protože Mooreovi připadal snazší k naučení než dógrí, paštština nebo arabština. Před těmito pákistánskými námořníky se Moore vydával za „Grega Fredricksona“, Američana, ačkoliv kdyby chtěl, mohl se díky své tmavší pleti, hustému plnovousu a dlouhým černým vlasům, svázaným do ohonu, vydávat za Afghánce, Pákistánce nebo Araba.

„Ničeho se neobávejte, pane,“ pokračoval poručík Kayani. „Mám v plánu dorazit k cíli rychle, ne-li předčasně. Jméno téhle lodi znamená *hbitost*, a také svému jménu v každém, i sebemenším ohledu dělá čest.“

„Vynikající.“

Bod setkání s kódovým označením Foxtrot se nacházel asi tři míle od pákistánského pobřeží, při deltě Indu. Tam se setkají s indickým hlídkovým člunem *Agray* a převezmou zajatce. Indická vláda se uvolila vydat tálibánského velitele Achtera Adama, před nedávnem zajatého a považovaného za „vysoce ceněný cíl“, který má aktuální poznatky o silách Tálibánu rozmístěných podél jižní linie afghánsko-pákistánské hranice. Indové měli za to, že Adam nestačil své síly varovat, upozornit je, že byl zajat; prostě je už čtyřiačtyřicet hodin pouze nezvěstný. Přesto však nejdůležitějším faktorem byl čas. Obě vlády chtěly mít jistotu, že Tálibán nebude zpraven o tom, že Adam padl do rukou Američanům, proto se do jeho převzetí nezapojil žádný americký vojenský útvar ani vojenské osoby – kromě jistého paramilitárního operativce CIA jménem Maxwell Steven Moore.

Moore měl koneckonců jisté pochyby o tom, že je dobré mít jako pojistku tím mužů z Námořní skupiny speciálních služeb, vedený mladým, nezkušeným podporučíkem. Během instruktáže k úkolu se však dozvěděl, že Malláh, mladík pocházející z Thatty v provincii Sindh, je až fanaticky loajální, důvěryhodný a že se těší značné vážnosti. Moore se řídil zásadou, že loajalitu, důvěru a vážnost si člověk musí vydobýt; tady se tedy ukáže, jestli mladý podporučík bude na ten náročný úkol stačit. Ostatně Malláhův úkol byl prostý: dohlížet na předání a pomáhat při ochraně Moorea i zajatce.

Za předpokladu, že se Achter Adam dostane bezpečně na palubu, Moore začne s jeho výslechem už cestou zpátky do Karáčí. Ten čas využije k tomu, aby zjistil, zda tálibánský velitel je skutečně vysoce ceněný cíl, který stojí za

to, aby mu CIA věnovala zvláštní pozornost, nebo zda je to naopak člověk, kterého přenechají Pákistáncům, aby si s ním poradili sami.

Temnotou vpředu před levobokem prošlehávaly tři rychlé záblesky, světla majáku Turshian Mouth, střežícího vstup do řeky Indu. Tři záblesky se opakovaly každých dvacet vteřin. Ještě dále na východ, víc směrem proti přídi, Moore uviděl jeden bílý záblesk světla z Kajhar Creeku, místa, kde dochází ke slapovému jevu. I ten se opakoval každých dvacet vteřin. Maják s reflektorem s vířivým světlem, stojící na Kajhar Creeku a nazývaný také „Světlo sira Creeka“, se často stal příčinou sporů, protože stojí na pákistánsko-indické hranici. Při instruktáži k této akci, když měl Moore před sebou navigační mapy, si zvlášť uložil do paměti jména a místa, kde majáky stojí, a rovněž frekvence záblesků, které patřily tomu kterému z nich. Zvyky příslušníka jednotek SEAL jsou železná košile.

Měsíc zapadne v 02.20 a oblačnost bude padesát procent, takže pro setkání v 03.30 Moore počítal s naprostou tmou. Indové také poplují se zatemněnou lodí. V nastalé temnotě se Moore bude orientovat podle majáků Turshian Mouth a Kajhar Creek.

Poručík Kayani dodržel slovo. Do bodu F dorazili v 02.50. Moore přešel kolem kormidelní k jedinému dalekohledu pro noční vidění, umístěnému na levoboku. Kayani už u dalekohledu byl, Malláh a jeho tým zatím čekali na hlavní palubě, připravení zajatce převzít, až indická loď přirazí k boku jejich lodi.

Kayani odstoupil od dalekohledu a přenechal jej Mooreovi. I přes kupící se mraky hvězdy zatím dávaly dost světla, takže obraz indického hlídkového člunu třídy Pauk zaplavoval v dalekohledu přízračný zelený přísvit, natolik jasný, že se dala rozeznat číslice 36 na jeho trupu. Plavidla k sobě směřovala předěmi. Člun *Agray* s výtlakem pět set tun, dvojnásobným oproti *Quwwatu*, nesl na přídi osm střel země-vzduch GRAIL a dva protiponorkové rakety RBU-1200. Každý z nich mohl ze svých deseti hlavní vypustit klamné cíle i odpálit rakety proti ponorkám nacházejícím se na hladině i pod vodou. V přítomnosti tohoto člunu *Quwwat* vypadal jako docela maličký.

Agray se chystal připojit se k levoboku *Quwwatu*. Na jeho zádi, zdvíhající se z vodní mlhy, jež se převalovala ve víru za lodní vrtulí, Moore spatřil jméno lodi, napsané černými písmeny. Zadíval se dveřmi kormidelní ven a za křídlem můstku na levoboku uviděl sérii záblesků: dvojice krátký-dlouhý. Pokoušel se vzpomenout si, který z majáků používá tuto sérii. *Agray* mezitím

dokončil obrátku. Kayani se nakláněl přes zábradlí na levoboku a dohlížel na připevňování nárazníků, které zabrání poškození trupů, až k sobě lodě přirazí.

Záblesky, krátký-dlouhý, krátký-dlouhý, se objevily znovu.

Maják – jo, leda prd, žádný světlo majáku, říkal si v duchu Moore. V mezinárodní Morseově abecedě dvojice písmene A, Adam-Adam, znamená v podstatě „*Co jste ksakru zač?*“

Mooreovi přeběhl po zádech mráz. „Poručíku, od levoboku signalizují Adam-Adam! Stavějí nás!“

Kayani se rozběhl na křídlo můstku na levoboku, Moore pádil za ním. Kolikrát je už stavěli? Jsou přece v pákistánských teritoriálních vodách; jaká jsou pákistánská pravidla střetu?

Nahoře nad nimi se rozsvítila světlice, rozehнала noční tmou a na paluby obou hlídkových člunů vrhla hluboké stíny. Moore pohlédl na mořskou hladinu; tisíc metrů od lodi to uviděl – z vln se jako noční můra zvedala impozantní černá nástavba a spolu s ní matně černé paluby, z nichž stékala voda. Před mířila přímo na ně. Velitel ponorky dal rozkaz k vynoření s úmyslem vyzvat je, aby zastavili; potom přikázal vypálit světlici, aby si cíl ověřil vizuálně.

Kayani zvedl k očím triedr, který měl zavěšený na krku. „To je *Shushhuk!* Ale ta má přece být v přístavu!“

Mooreovi se sevřela hrud'. Co kčertu dělá ponorka pákistánského námořnictva zde, na místě, kde má dojít k setkání?

Zadíval se nahoru na palubu *Agraye*. Tam, jak předpokládal, už bude tálibánský zajatec. Podle úmluvy má Adam mít na sobě černou parašutistickou kombinézu a turban, a má mít spoutané ruce. Jako eskorta s ním měli být dva důkladně ozbrojení příslušníci indického námořního komanda. Moore se prudce otočil k ponorce –

A potom to spatřil: fosforeskující čáru bublin na hladině. Čára se přehнала za jejich zády a mířila k *Agrayi*.

„TORPÉDO!“ ukázal tím směrem.

Vzápětí se skokem vrhl za Kayaniho, strčil do něj, až přepadl přes zábradlí, a sám za ním skočil právě v okamžiku, kdy torpédo *Agray* zasáhlo. Následoval záblesk a hrůzný rachot exploze, neuvěřitelně silný... a hlavně blízko jejich lodí. Od trupu *Quwwatu* se odrazila vlna plná troskek, další trosky se snášely na hladinu jako déšť. Všude, kam dopadly, se voda rozstříkla vysoko do vzduchu.

Moore ještě celý ohromený zahlédl, jak se na ně řítí syčící vodní tříšť, do běla rozpálená žhoucimi kusy trupu, paluby i samotného torpéda, které *Agray* stále ještě drtilo. Dopadl na hladinu a jen těsně minul kus oceli s ostrými

zubatými okraji. V tom okamžiku se střely GRAIL a komplety protiponorkových raket na přídí změnily v ohnivou kouli.

Moore se potopil a přitom na cosi narazil botami. Vynořil se zpátky na hladinu a trhavými pohyby se rozhlížel kolem, hledal poručíka. Uviděl ho, byl jen kousek od něj.

Náhle tři z protiponorkových raket na *Agrayi* zasáhly silo s raketami Bourc na palubě *Quwwatu*. Detonace byly tak hlasité a oslepující, že se Moore instinktivně potopil, aby se ukryl pod hladinou. Plaval k poručíkovi. Ten ležel na vodě naznak, napůl v bezvědomí, na obličejí měl krev z hluboké rány na levé straně hlavy. Jak dopadl na hladinu, musel narazit na kus trosek. Moore se vynořil vedle poručíkova ramene. Šplíchl mu na ránu vodu. Kayani se na něj jen omámeně díval. „Poručíku! No tak, seberte se!“

Třicet metrů od nich hořelo palivo, rozlité po hladině. K Mooreovi se donesl zápach; pokrčil nos a v té chvíli zaznamenal hluboký dunivý zvuk dieselových motorů... ponorka. Ještě má čas. Dokud bude vrak v plamenech, ponorka se k němu nepřiblíží.

Ve vodě se nacházeli i ostatní, bylo je jen stěží vidět, do jejich křiku zaznívaly další exploze. Nedaleko Moorea se ozval zdušený výkřik. Moore pátral po tálibánském zajatci, ale dvojí zadunění dalších explozí, které splynulo téměř v jedno, ho znovu zahnilo pod hladinu. Když se vynořil a ohlédl se dozadu za sebe, *Quwwat* se již povážlivě nakláněla na levobok. Zanedlouho klesne ke dnu. Příklad *Agraye* už byla celá pod vodou, na plavidle však stále ještě zuřil oheň, ozývaly se práskavé zvuky a napůl ztlumené dunivé rány, jak explodovala munice. Vzduch kolem zhoustl, dým páchl spálenou gumou a seškvařeným plastem.

Moore se přinutil ke klidu, třebaže mu na obličej dorážel horký vzduch, rozpálený požárem. Stáhl si boty, svázal je tkaničkami k sobě a zavěsil si je na krk. *Ke břehu to jsou tři míle...* ale teď, daleko od pevniny, nevěděl, kterým směrem břeh leží. Tam, kam se nedoneslo světlo ohně, byla tma hustá jako tuš a pokaždé, když se podíval do plamenů, přestal na chvíli ve tmě vidět.

Tři záblesky. Moment – už si vzpomíná. Začal počítat... jednadvacet, dalších jednadvacet... při devatenáctém „jednadvacet“ byla jeho snaha odměněna dalšími třemi záblesky, následujícími rychle za sebou. Má směr na maják Turshian Mouth.

Popadl Kayaniho a převrátil ho. Poručík byl stále v polovědomí, jen krátce pohlédl na Moorea a na požáry kolem. Z toho, co viděl, se ho zmocnila panika. Natáhl ruku a chytil se Mooreovy hlavy. Nejspíš nedokázal rozumně

myslet, takovéhle chování je u obětí neštěstí celkem běžné. Kdyby se však Moore nebránil, zmatený poručík by ho mohl docela snadno utopit.

Neváhal, oběma rukama uchopil Kayaniho zepředu kolem boků, sevřel je, zabořil do nich palce, trhnutím ho dostal do vodorovné polohy a tak zmírnil tlak, kterým ho poručík svíral. Potom si jednu ruku uvolnil a křičel na něj: „Uklidněte se! Držím vás! Jen se převraťte a dýchejte!“ Držel ho přitom zezadu za límec uniformy. „Teď jen splývejte naznak.“

Vlekl ho za límec a nedokonalým stylem „ouško“ plaval kolem hořících trossek pryč od louží hořícího paliva, které se začaly rozlévat po hladině směrem k nim. Neutuchající dunění, hukot šlehajících plamenů a praskot ho bodaly do uší.

Kayani se zklidnil. Míjeli púltuctu mrtvých členů jeho posádky; těla se nyní vznášela ve vodě spíš jako rozházené plovoucí trosky. Vykřikoval jejich jména, Moore naopak vykopával silněji nohama, aby mrtvolu odstrčil stranou. Moře začínalo působit strašidelným dojmem – tu bylo vidět paži, jinde nohu. A potom vpředu ještě cosi tmavého. Turban. Plaval tam zajatcův turban. Moore se zarazil, natahoval krk, potom spatřil bezživotné tělo, pohupující se na vlnách. Doplavал k němu, pootočil je a uviděl obličej s plnovousem, černou parašutistickou kombinézu a hroznou řeznou ránu na krku, která přetala tepnu. Ano, je to on. Moore jen stiskl zuby a pevněji sevřel límec Kayaniho uniformy. Ještě se ohlédl po ponorce. Už byla pryč.

Plaval dál. Když sloužil u jednotky SEAL, dokázal bez plovacích ploutví uplavat dvě námořní míle za méně než sedmdesát minut. Pokud potáhne někoho za límec, zpomalí ho to, ale v žádném případě mu nehrozí, že kvůli tomu bude klesat na myslí.

Soustředil se na maják, plaval dál, jeho pohyby i dech byly plynulé, elegantní, žádné plýtvání energií, každý pohyb paže a nohou vedl jeho tělo směrem, který potřeboval. Pravidelně zvedal hlavu, nadechl se a plaval dál jako stroj.

Kdesi za sebou zaslechl volání. Zpomalil, otočil se a koutkem oka zahlédl skupinku mužů – takových deset či snad patnáct –, která plavala směrem k němu. „Plavte pořád za mnou!“ zakřičel na ně.

Nyní nejenže zachraňoval Kayaniho, ještě k tomu ostatním, kdo přežili, dodával odvahy, aby se snažili dostat na břeh. Byli to námořníci a ti přece mají vycvik v plavání a navíc dovedou plavat vytrvale, ale tři míle je přece jen příšerně velká vzdálenost. A jsou-li zranění, bude jim připadat tím delší. Musejí mít Moorea neustále v dohledu.

Ve svalech paží a nohou se mu začínala tvořit kyselina mléčná. Únava, zpo-

čátku neměnná, začala hrozit, že se bude zhoršovat. Zpomalil, protřepal nohy a paže unavené plaváním a znovu se zhluboka nadechl. *Nepovolím*, umiňoval si. *Nikdy*.

Upne se na tuhle myšlenku. Ty lidi povede, bude v jejich čele, dostane je odtud, i kdyby měl při tom zemřít. Vedl je vzdouvajícím se mořem, znovu a znovu vykopával nohama, jimiž prostupovala ochromující bolest, naslouchal hlasům z minulosti – hlasům instruktorů a učitelů: náplní jejich života bylo úsilí pomoci ostatním probudit v sobě bojovného ducha, dřímajícího hluboko v jejich nitru a v srdcích.

A si po devadesáti minutách uslyšel příboj narážející na břeh a při každém dalším vzdmutí vlny spatřil světla baterek podél pláže. Baterky znamenaly, že tam jsou lidé. Přišli se podívat na požáry a na exploze na moři – a uvidí také jeho. Mooreova tajná operace se nepochybně dostane na první stránky novin. Zaklel a ohlédl se za sebe. Skupina námořníků zůstala pozadu, přece jen s ním nedokázala udržet tempo. Nyní ji bylo sotva vidět.

Než se bosýma nohama dotkl písku, byl Moore se silami na dně, všechny je nechal kdesi za sebou v Arabském moři. Kayani střídavě přicházel k sobě a opět omdlával. Moore ho vytáhl z příboje na břeh. Kolem se už shromáždilo pět nebo šest vesničanů. „Zavolejte někoho na pomoc!“ zařval Moore.

V dálce dál šlehal plameny a bylo vidět záblesky, připomínaly blýskání na časy. V té záři dostávaly mraky světlou barvu, ale obě lodě už zmizely, jen palivo na hladině stále ještě hořelo.

Moore vylovil z kapsy mobil, ten ale přestal fungovat. Příště, až se zase vyskytne možnost, že na něj zaútočí ponorka, si neopomene vzít vodotěsný přístroj. Řekl si tedy o telefon jednomu z vesničanů, mládencovi s řídkým plnovousem, pravděpodobně ještě středoškolákovi.

„Viděl jsem, jak ty lodě explodovaly!“ vyhrkl téměř bez dechu mladík.

„Já taky,“ odsekl Moore. „Dík za ten telefon.“

„Dejte mi ho!“ zakřičel Kayani. Ležel na břehu. Hlas mu chraptivě přeska-koval, ale zdálo se, že už je víc při smyslech. „Můj strýc je plukovník. Do hodiny nám sem pošle vrtulníky; tak to bude nejrychlejší!“

„Tady ho máte,“ odpověděl Moore. Před akcí si prostudoval mapy a věděl, že nejbližší nemocnice je odtud celé hodiny jízdy autem. Místo setkání bylo úmyslně vybráno v blízkosti řídky obydlí pobřeží.

Kayani se spojil se strýcem, ten slíbil, že neprodleně přijde na pomoc. Další Kayaniho hovor bude adresován jeho velícímu důstojníkovi, bude to žádost,

aby se záchranný tým pobřežní stráž postaral o ty, kdo ještě zůstali v moři. Jenže pákistánská pobřežní stráž neměla záchranné vrtulníky schopné nasazení na moři, měla jen korvety postavené v Číně, hlídkové čluny, ty však mohly dorazit na místo až někdy během dopoledne. Moore tedy soustředil pozornost na příboj, bedlivě sledoval každou vlnu a pátral po někom, kdo snad zůstal naživu.

Pět minut. Pak deset. Nic, ani živá duše. Krev a části lidských těl, rozseté po vodní hladině, mohl brát jako jistotu, že se sem stáhli žraloci. A rychle. Tohle, a spolu s tím zranění těch, kdo přežili, možná i na ně bylo až přespráši.

První mrtvé tělo, nesené vlnou jako kus naplaveného dříví, spatřil po půlhodině. Po něm bude následovat mnoho dalších.

Než se na severozápadní obloze ukázal první Mi-17, uplynula víc než hodina. Dvojice turbín s řevem otáčela rotory, houčavě znějící hukot se ozvěnou vracel od úbočí hor. Vrtulník zkonstruovali Sověti speciálně pro válku, kterou vedli v Afghánistánu. Mi-17 se tak stal symbolem konfliktu: Goliášové na obloze zabíjení prakem. Pákistánská armáda měla ve své výzbroji bezmála stovku těchto Mi-17. Moore věděl své: párkrát se do nich dostal jako cestující a zaslechl jednoho pilota, jak nadává, že ho strčili sem, kde musí létat s nějakou ruskou popelnicí, ve které se po každém druhém letu něco podělá; a že pákistánská armáda provozuje skoro stovku létajících vraků.

Moore, poněkud nervózní, nasedl do Mi-17 a spolu s Kayanim letěl do sindhské vládní nemocnice na předměstí Karáčí. Ještě během letu dali letečtí zdravotníci Kayanimu prostředky tišící bolest a pohled jeho doširoka rozervěných očí dostal klidnější, smířenější výraz. Když přistáli, již vyšlo slunce.

Moore vystoupil ve třetím poschodí z nemocničního výtahu a vpadl do Kayaniho pokoje. Už byli v nemocnici asi hodinu. Poručík bude mít pěknou jizvu z boje, ta mu pomůže balit ženské. Když se dostali na břeh, oba byli silně dehydratovaní. Poručík měl teď do levé paže zabodnutou infuzní jehlu.

„Jak se cítíte?“

Kayani si sáhl na obvaz na hlavě. „Hlava mě pořád ještě bolí.“

„To přejde.“

„Byl bych nedokázal doplavat zpátky.“

Moore přikývl. „Schytal jste to pořádně; a ztratil jste trochu krve.“

„Nevím, co říct. Jen ‚děkuju‘ nestačí.“

Moore se dlouze napil z láhve, kterou mu podala jedna z ošetřovatelek.

„No jo, to nechte být.“ Jeho pozornost upoutal jakýsi pohyb u dveří. Byl to Douglas Stone, kolega z agentury. Stone si pohladil prošeďivěly plnovous a upřeně se na Moorea zadíval přes obroučky brýlí. „Už musím jít,“ prohlásil Moore.

„Pane Fredricksone, počkejte!“

Moore svažtil čelo.

„Můžu se s vámi nějak spojit?“

„Jistě, proč?“

Kayani pohlédl na Stonea a našpulil rty.

„V pořádku. Je to dobrý přítel.“

Poručík ještě několik okamžiků váhal, potom dodal: „Chci vám jen poděkovat... nějak.“

Moore mu na desce jídelního vozíku chvatně napsal na papír svou e-mailovou adresu.

Kayani sevřel papír pevně v dlani. „Ozvu se.“

Moore pokrčil rameny. „No jo, dobrá.“

Vyšel do chodby, tam se otočil a rozzlobeně přistoupil ke Stoneovi. „Tak, Dougu, teď mi povězte – co to tam bylo za bordel, kurva?“ procedil mezi zuby.

„No jo, no jo, já vím.“ Stone nasadil svůj obvyklý chlácholivý tón, Moore však o nic takového ani v nejmenším nestál, zvlášť ne teď.

„Indy jsme ujistili, že setkání proběhne čistě. Museli vstoupit do pákistánských výsostných vod. Dělalो jim to velké starosti.“

„Nám se řeklo, že o všechno se postarají Pákistánci.“

„Tak kdo to teda podělal?“

„Tvrdí nám, že velitel jejich ponorky nedostal rozkazy, aby zůstal v přístavu. Někdo je prý zapomněl vydat. On prováděl obvyklou hlídkovou plavbu a domníval se, že narazil na nějaký střet. Podle toho, co tvrdí, prý vyslal řadu výzev k zastavení, ale nedostal odpověď.“

Moore si posměšně odfrkl. „No, my jsme ho zrovna nijak moc nehledali – a když už jsme ho viděli, bylo pozdě.“

„Velitel taky hlásil, že viděl, jak Indové berou na palubu nějaké zajatce.“

„Takže byl ochoten strílet i na vlastní lidi, jo?“

„Kdopak ví.“

Moore se zarazil na místě, prudce se otočil a s otevřenými ústy se zadíval na Stonea. „Jediný zajatec, co tam měli, byl ten, pro kterého jsme si šli.“

„Heleďte, Maxi, já přece vím, odkud jste zrovna přišel.“

„To budete vědět, leda když si spolu půjdeme zaplavat tři míle.“

Stone si sundal brýle a mnul si oči. „Koukněte – mohlo to být horší. Mohli bychom taky docela dobře být na místě Slatera a O’Hary, mít za úkol vymyslet, jak se Indům omluvit, a přitom zaručit, že nehodí na Islámábád atomovku.“
„To by bylo fajn – poněvadž zrovna tam mám cestu.“

ROZHODNUTÍ

*Hotel Marriot
Islámábád, Pákistán
o tři týdny později*

Řešení otázky, jak se poručík Maqsud Kayani odvděčí Mooreovi za záchranu života, spočívalo v tom, že Kayani Moorea pozval na setkání se svým strýcem, plukovníkem pákistánské armády Saadatem Khodaiem. Při příletu do Islámábádu Moore našel ve své e-mailové schránce poručíkův vzkaz, který ho zaujal: Kayaniho strýc zorganizoval záchrannou akci vrtulníku a synovci se svěřil s tím, že bojuje s depresí, která se ho zmocnila kvůli osobní etické krizi. Přesný charakter plukovníkovy krize se v e-mailu neuváděl, Kayani však zdůrazňoval, že takové setkání by mohlo být nesmírně prospěšné jak Mooreovi, tak Kayaniho strýci.

Po několika týdnech schůzek a rozsáhlého slovního šermování začal Moore mít dojem, že Khodai by mohl identifikovat klíčové sympatizanty Tálibánu v pákistánské armádě. Vypil s plukovníkem litry čaje a přitom se ho pokoušel přimět, aby mu pověděl, co ví o infiltraci Tálibánu a o využívání kmenových území na severozápadě země, především území známého pod názvem Vaziristán. Plukovník váhal, zda má tuto čáru překročit. Moorea se začínalo zmocňovat zoufalství. Tohle byl největší kámen úrazu, křižovatka, která neustále vedla do slepé uličky.

Plukovník nejenže měl obavy z možných důsledků pro vlastní rodinu – nyní musel rovněž bojovat proti svým hluboce zakořeněným rozhodnutím nikdy se nevyslovit proti svým druhům, důstojníkům a velitelům, ani je nějak jinak zradit, i kdyby porušili přísahu věrnosti Pákistánu a jeho milované armádě. Rozhovory s Moorem ho však nakonec dovedly k okraji propasti. Když ne on, pak tedy kdo?

Potom plukovník jednoho večera Mooreovi zavolal a sdělil mu, že je ochoten promluvit. Moore se pro něj stavil v jeho domě a zavezl ho do hotelu. Tam si plukovník sedne a pohovoří s Moorem a dvěma jeho kolegy. Zajeli na parkoviště pro hotelové hosty.

Khodai nedávno překročil padesátku, husté, nakrátko ostříhané vlasy měl prokvetlé šedinami. Přivřené oči vypadaly unaveně, vystupující bradu pokrýval krátký plnovous bílý jako sníh. Byl v civilu, v obyčejných volných kalhotách a v košili k obleku, jeho profesi však prozrazovaly vysoké vojenské boty. V koženém pouzdře pevně vězel „chytrý“ telefon BlackBerry, plukovník jej nervózně mnul mezi palcem a prostředníkem.

Moore už natáhl ruku, aby otevřel dveře auta, Khodai ho však pohybem otevřené dlaně zarazil. „Počkejte; říkal jsem, že jsem připravený mluvit, ale možná potřebuju víc času.“

Plukovník studoval angličtinu na střední škole, potom studia rozšířil na univerzitu v paňdžábském Lahore, kde dosáhl bakalářského titulu v oboru strojírenství. Mluvil se silným cizím přízvukem, měl však širokou slovní zásobu, tón řeči byl vždy působivý a velitelský. Moore pochopil, proč byl plukovníkův služební postup tak rychlý. Když mluvil, člověk se neubráníl pocitu, že ho čímsi neodolatelně přitahuje. Moore se tedy zarazil a sundal ruku z kliky. „Vy *jste* připravený mluvit. A sám sobě to odpustíte.“ Odmlčel se. „Nakonec,“ dodal.

„Opravdu tomu věříte?“

Moore si odhrnul pramínek vlasů z očí a povzdechl si. „Chci tomu věřit.“

Khodai se pokusil o úsměv. „Břímě, které nesete, je přinejmenším tak těžké jako to moje.“

„Moc se domýšlíte.“

„Vojenskou osobu přece poznám. A vzhledem k vašemu nynějšímu zařazení toho už máte hodně za sebou.“

„Snad. Ve vašem případě otázka zní – které břímě je těžší? Něco udělat? Nebo nedělat nic?“

„Jste pořád ještě hodně mladý, ale řekl bych, že jste moudřejší, než by odpovídalo vašemu věku.“

„Já vím, z čeho při svém uvažování vycházíte.“

Khodai zvedl obočí. „Mám váš slib, že moje rodina bude v naprostém bezpečí?“

„Na to se přece ani nemusíte ptát. To, co se chystáte udělat, zachrání život spoustě lidí. To jistě chápete.“

„Chápu. Samozřejmě nevystavuji riziku pouze sebe a svou kariéru. Tálibán i moji kolegové jsou nemilosrdní. Bezohlední. Pořád ještě mi dělá starosti, že nám nedokážou pomoci ani vaši přátelé – i přes všechna vaše ujištění.“

„Potom vás tedy už znova ujišťovat nebudu. Volba je na vás. Oba víme, co

se stane, pokud se mnou nepůjdete nahoru. Aspoň tenhle výsledek můžeme s jistotou předpovědět.“

„Máte pravdu. Už nemůžu jen tak sedět s rukama v klíně. Oni *nebudou* diktovat, jak máme postupovat. Nedokážou nás připravit o čest. Nikdy.“

„Pak tedy dovolte, abych vám připomněl, že stále platí nabídka, že vaši rodinu dostaneme do Států. Tam vás můžeme ochránit líp.“

Khodai zavrtěl hlavou a promnul si koutky očí. „Nemůžu takhle narušit její život. Synové studují na střední škole, manželka právě povýšila v zaměstnání, pracuje hned tady vedle, v technickém středisku. Pákistán je náš domov. Nikdy odtud nedokážeme odejít.“

„Tak tedy pomozte podmínky v Pákistánu zlepšit. Aby byl bezpečnější.“

Khodai se na Moorea zpříma zadíval rozšířenýma očima. „Co byste udělal na mém místě vy?“

„Nechtěl bych dopustit, aby teroristé zvítězili proto, že jsem nic nepodnikl. Tohle je teď nejtěžší rozhodnutí ve vašem životě, to vím. Neberu to na lehkou váhu. Vůbec netušíte, jak si vážím toho, co se chystáte udělat... odvahy, která je k tomu zapotřebí. Vy jste člověk, který chce spravedlnost. Takže... ano: Kdybych byl na vašem místě, otevřel bych tyhlety dveře a šel za svými přáteli – a obnovili bychom čest pákistánské armády.“

Khodai zavřel oči, jeho dech se zklidnil. „Mluvíte jako politik, pane Moore.“

„Možná, ale podstatné je, jestli skutečně věříte tomu, co jsem právě řekl.“

Khodai se pousmál. „Docela bych si myslel, že před vstupem do armády jste žil životem privilegovaného člověka.“

„To ne.“ Za okamžik Moore dodal: „Jste připraven, plukovníku?“

Khodai znovu zavřel oči. „Jsem,“ odpověděl.

Vystoupili z auta, přešli parkoviště a po chodníčku, krytém širokými markýzami, zamířili k hlavnímu vchodu do hotelu. Moore přelétl zrakem po silnici, po parkovišti a dokonce po okrajích střech budov na opačné straně ulice. Zdálo se, že je všude klid. Prošli kolem taxikářů; opírali se o kapoty svých vozů a v klidu pokuřovali. Moore s plukovníkem pokývl na pozdrav mladým hotelovým sluhům, jen tak se poflakujícím poblíž pultíku a skříňky na stěně, v níž visely desítky klíčů. Oba vešli dovnitř, prošli kolem nedávno postavené stěny chránící před bombovým útokem. U stolku ostrahy je zkontrolovali rentgenem, zda u sebe nemají bomby nebo zbraně. Potom Moore s plukovníkem pokračovali po naleštěných mramorových dlaždicích barvy slonové kosti dál k bohatě zdobeným pultům, za nimiž stáli recepční v tmavých oblecích.

Nalevo od nich bylo malé piano, křídlo; muž s plnovousem a v bílém bavlněném obleku na něm hrál jakousi tichou melodií. U pultu postávalo pár lidí. Byznysmeni, pomyslel si Moore. Jinak byl hotel tichý, příjemný, přitažlivý. Moore krátce Khodaiovi pokývl a oba se vydali k výtahům.

„Máte děti?“ zeptal se Khodai, zatímco čekali, až kabina přijede.

„Ne.“

„A chtěl byste mít?“

„To mi připadá jako úplně jiný život. Já hodně cestuji... a nemyslím, že by to bylo vůči nim spravedlivé. Proč se ptáte?“

„Protože všechno, co děláme, děláme proto, aby *jejich* svět byl lepší.“

„Máte pravdu. Takže děti snad někdy ano.“

Khodai položil Mooreovi ruku na rameno. „Nedávejte jim všechno. Takového rozhodnutí budete litovat. Staňte se otcem – a svět pak bude úplně jiný.“

Moore přikývl. Přál si, aby mohl Khodaiovi povědět o těch mnoha ženách, s nimiž během všech těch let byl, o vztazích, jež všechny padly za oběť jeho službě u námořnictva a v CIA. Rozvodovost byla různá, ale někteří lidé tvrdili, že u příslušníků SEAL dosahuje až devadesáti procent. Nakonec – kolik žen by si dokázalo vzít muže, kterého pak sotva uvidí? Z manželství se stalo spíš něco jako známost, milostná pletka – a jedna z Mooreových bývalých přítelkyň prohlašovala, že přesně tohle je jejich případ. Chtěla se vdát, a přitom pokračovat ve vztahu s ním, a to pouze proto, že on jí poskytoval potěšení a fyzické vzrušení, což ten druhý nedokázal; jenomže ten ji zase finančně zabezpečoval a poskytoval jí citové zázemí. S manželem „v přední linii“ a s příslušníkem SEAL „bokem“ by si užívala to nejlepší z obou těch světů. Ne – tuhle hru Moore hrát nechtěl. Bohužel potom spal s příliš mnoha holkami na telefon, se striptérkami a s všelijak pošahanými a nametenými ženskými, s tolika, že se ani nedaly spočítat. V posledních letech se však jeho životem stala hotelová postel s jediným polštářem. Matka ho stále ještě prosila, aby si našel nějakou hodnou dívku a usadil se. Se smíchem odpovídal, že usadit se je nemožné – jak by potom mohl takovou dívku najít? „Nezdá se ti, že jsi sobecký?“ ptávala se. Odpovídal, že ano, že chápe – ona touží po vnoučatech, ale jeho práce toho po něm vyžaduje příliš mnoho a on se bojí, že být nepřítomným otcem by bylo horší než nebýt otcem vůbec.

Řekla mu, aby tedy té práce nechal. On na to, že si v tomhle světě konečně našel své místo, po vši té bolesti, kterou musela kvůli tomu prožít. Teď už se toho nedá nechat. Nikdy.

O všechny tyto úvahy se chtěl podělit s Khodaiem – byli si duchem blízcí –

jenže cinkl zvonek a výtah přijel. Vešli dovnitř. Zdálo se, že když se dveře zavřely, plukovník zbledl.

Vyjeli mlčky do pátého podlaží a dveře se otevřely. Moore si povšiml siluety muže stojícího u dveří vedoucích na schodiště na opačném konci chodby – byl to operativce pákistánské tajné služby ISI. Sluchátko mobilu, které měl agent připevněné k uchu, Mooreovi připomnělo, že by měl vytáhnout svůj chytrý telefon, zavolat ostatním a oznámit jim, že už přicházejí ke dveřím, potom si však vzpomněl, že mobil nechal v autě. Zatraceně.

Došli ke dveřím. Moore zaklepal se slovy: „Hoši, to jsem já.“

Dveře se rozlétly a jeden z jeho kolegů, vlastně kolegyně, Regina Harrirová, ho pozdravila a pozvala Khodaie dál. Douglas Stone tu už byl také.

„Nechal jsem v autě telefon,“ řekl Moore. „Hned jsem zpátky.“

Vyšel do chodby a nyní zpozoroval u výtahů dalšího agenta. Chytrý tah, ISI má nyní pod dohledem všechny, kdo se pohybují pěšky po celém pátém podlaží. Ten u výtahu byl malý neupravený chlap s velkýma hnědýma očima. Právě cosi nervózně říkal do telefonu. Měl na sobě modrou košili, hnědé kalhoty a černé boty s měkkou podrážkou, jeho rysy připomínaly spíš kysu než člověka.

Jakmile uviděl Moorea, nechal telefonování a zamířil chodbou ke schodišti. Tím Moorea na okamžik zmátl. Moore udělal ještě pár kroků, potom ztuhl na místě a vzápětí se vrhl zpátky k pokoji.

Chodbu rozervalo exploze, přihnala se stěna plamenů a zřítíla se spousta rozdrčeného zdiva. Odřízla Mooreovi cestu k výtahu a srazila ho na zadek. Pak začal z pokoje vycházet dým a v hustých mracích se valil chodbou. Moore se zvedl na všechny čtyři a zadýchaně klel. Oči ho pálily, vzduch zhoustl zápachem výbušniny z bomby. Jeho myšlenky pádily o překot, vybavoval si všechny výhrady, o kterých se plukovník zmínil. Všechny ty pochybnosti jako kdyby se zhmotnily právě v téhle explozi. Představoval si, jak jsou jeho kolegové i Khodai roztrháni na kusy. Ta představa ho postavila na nohy a hnala ho ke schodišti, nyní prázdnému.

Za tím prevítem, který mezitím utekl.

Na to, aby něco vyčítal sám sobě, neměl čas, a byl tomu rád. Kdyby toho člověka přestal pronásledovat, kdyby se třeba i jen na vteřinku zastavil a zamyslel nad tím, že Khodaie přesvědčil, aby „udělal správnou věc“, jenom s tím výsledkem, že ho zabili kvůli pochybení v bezpečnostním zajištění, mohl by se z toho třeba i zhroutit. A právě to možná byla Mooreova největší

slabost. V hlášeních o jím provedených akcích byl popisován jako „nesmírně citlivý a oddaný muž, kterému nade vše záleží na osudu jeho kolegů“. Tím se samozřejmě vysvětlovalo, proč ho nikdy nepřestala strašit a pronásledovat určitá tvář z jeho minulosti u jednotky SEAL. A náhlá ztráta plukovníka Khodaie mu onu noc jedinež připomněla.

Vřítíl se na schodiště a ještě zahlédl, jak pronásledovaný chlap uhání dolů. Sevřel pevně zuby a pustil se za ním, přidržoval se zábradlí a mohl tak brát schody po třech. Proklínal sám sebe za to, že v autě nechal i pistoli. Dovolení použít hotel jako místo schůzky sice dostali, ale ostraha a místní policie byly ohledně zbraní neoblomné. Dovnitř nikdo se zbraní nesmí. Na vyjednávání nebylo ani pomyslení. Ačkoli Moore a jeho kolegové měli přístup k celé řadě zbraní, které by dokázali přes ostrahu pronést, rozhodli se tuto okolnost respektovat, aby neohrozili již tak vratké vztahy. Moore musel předpokládat, že jestli ten člověk prošel kontrolním stanovištěm ISI, nebyl ozbrojený. Rovněž předpokládal, že jejich hotelový pokoj je pro schůzku bezpečné místo. Zvolili si jeden ze čtyř prázdných pokojů na pátém podlaží s výhledem do ulice, aby mohli sledovat příchody i odchody hostů a provoz na silnici. Každá náhlá změna situace venku by jasně napověděla, že se k něčemu schyluje; s oblibou tomu říkali „systém včasného varování pro vnímavé“. Jelikož si nemohli obstarat psa, který dokáže vyčenichat bombu, pokoj důkladně prohledali, zda v něm nejsou elektronická zařízení, a pokoj pak používali několik týdnů, aniž k něčemu došlo. To, že se těm gaunerům podařilo dostat dovnitř výbušniny, bylo k vzteku a současně k pláči. Khodai prošel bezpečnostní kontrolou bez problému, takže Moore musel mít za to, že neměl žádné elektronické odposlouchávací zařízení... pokud ovšem i samo kontrolní stanoviště nebyl podvod a člověk na něm nepracoval pro Tálibán...

Prcek stále svižně upaloval, už byl dole v prvním podlaží a vyřítíl se ze dveří chodby, Moore pádil za ním, chlapík měl snad jen šestivteřinový náskok.

Za pár okamžiků terorista prudce zahrnul k hlavní hale a potom doprava k dlouhé chodbě vedoucí k lázeňské části, tělocvičně a k zadnímu parkovišti, ze dvou stran obklopenému rozlehlým lesním porostem. Hotel mezitím zachvátila panika, rozezněla se poplašná zařízení, ostraha ječela a hotelový personál pobíhal sem a tam. Do klimatizace začal pronikat štiplavě páchnoucí dým z výbušniny.

Moore se jen letmo ohlédl přes rameno. Muž uháněl k hotelovým dveřím, Moore znovu ostře vyrazil a dlouhými skoky se hnal za ním. Upoutal tak pozornost dvou uklízeček; ukazovaly na ně oba a ječením přivolávaly ostrahu. *Fajn.*

Moore už chlapa doháněl. Ten zvedl obě ruce před sebe a vrazil do dveří; rozletly se a muž zmizel za nimi. Než by napočítal do tří, Moore s heknutím rozrazil dveře také a vyběhl ven do chladnějšího vzduchu. Zahlédl, jak muž utíká k parkovišti, k tomu, kde Moore nechal auto. Byla to pro něj nejlepší cesta k úniku, za parkovištěm byl les – ale také to znamenalo, že proběhne kolem Mooreova auta – a v něm má Moore pistoli.

Zlost mu konečně pronikla i do svalů. Ten prevít neuteče. Nebylo to rozhodnutí, cíl či pouhý záměr, nýbrž holá skutečnost. Moore již v duchu viděl sám sebe, jak toho člověka zadrží, nyní to prostě byla jen otázka času. Jak se dalo čekat, jeho kořist neměla takovou fyzickou výdrž jako on, muž nyní běžel pomaleji, síly mu docházely, byl na samém pokraji vyčerpání, zatímco Moore měl k tomu svému ještě hodně daleko... takže za prchajícím vyrazil jako vlk a kopem stranou mu podrazil levou nohu. Muž zaječel a praštil sebou do trávy, těsně před tím, než oba doběhli k vyasfaltované ploše parkoviště.

Existuje staré a dobře známé úsloví o thajském boxu: „Direkt vítězí nad kopem, kop kolenem vítězí nad direktem, úder loktem vítězí nad kopem kolenem, kop vítězí nad úderem loktem.“

Moore svým kopem naprosto dokonale zvítězil i nad pádem na asfalt. Sevřel tomu člověku zápěstí, srazil ho pod sebe a obkročmo se na něj posadil, takže uprchlík se nemohl ani hnout.

„Máš to spočítaný!“ pronesl Moore urdsky, jazykem, který byl v hlavním městě nejpoužívanější.

Muž zvedl hlavu, pokoušel se vysvobodit ze sevření, potom však přimhouřil oči a otevřel ústa – hrůzou? Nebo šokem?

Kdesi za nimi to zadunělo jako úder hromu. Dobře známé zadunění. Strašně dobře známé...

Téměř ve stejném okamžiku se mužova hlava rozletěla na kousky a na Moorea se rozstříkla krev. Zareagoval instinktivně, tu reakci měl zafixovanou ve svalech, reagoval bez rozmyšlení, pud sebezáchovy ho přinutil pustit mužovo tělo a odkulit se stranou.

Vyhekl, překuloval se dál, ale pohyby těla stále plně ovládal. Výcvik získaný u jednotky SEAL se nezapomíná, tělo si jej pamatuje, odpovídá na situaci, reaguje.

Puška zaduněla ještě dvakrát, kulky se zavrtaly do země ani ne patnáct centimetrů od Mooreova těla. Ten už byl na všech čtyřech a vrhl se ke svému autu. Stálo tu, pouhých deset metrů od něj. Ta puška byla ruský odstřelovačský Dragunov, tím si byl Moore jistý. Sám z takových střílel, přihlížel,

když se z nich střídalo, ti, kdo je používali, ho jimi také zasáhli. Měla účinný dostřel osm set metrů, a pokud byl střelec dobrý a správně použil zaměřovač, až třináct set metrů. Díky odnímatelnému zásobníku na deset nábojů se tedy odstřelovač může ještě nějaký čásek své práci věnovat...

Následující kulka proděravěla dveře na straně řidiče. To už Moore sáhl do kapsy, stiskl dálkový ovladač a motor auta se rozběhl. Moore se sunul kolem auta tak, aby ho odstřelovač nemohl dostat na mušku, a otevřel dveře na straně spolujezdce.

Další střela roztrátila čelní sklo. Moore vyndal z odkládací skříňky pistoli Glock 30 ráže .45; z rukojeti měla vyražený nápis AUSTRIA. Proplazil se kolem dveří a pozorně se zadíval na alej stromů a na hotel za nimi. A tam byl – vykláněl se ze střechy dvoupatrové budovy technického střediska, stojící hned vedle hotelu.

Odstřelovač měl na sobě černou vlněnou čepici, na obličej mu však bylo jasně vidět. Tmavý plnovous. Doširoka rozevřené oči. Široký, rozplácly nos. A při spatření odstřelovačské pušky Moore v duchu přítakal sám sobě: ano, Dragunov se zaměřovačem a velkým zásobníkem. Odstřelovač proto držel pušku poněkud výš a přidržoval ji loktem, opřeným o okraj střechy.

Stejně jako Moore zpozoroval odstřelovače, ten zpozoroval jeho a vypálil rychle za sebou tři střely. Prorazily dveře. Moore se vrhl kolem auta zpátky na stranu řidiče.

Potom, jakmile dozněla ozvěna třetího výstřelu, Moore vyskočil, ruku s pistolí sevřel levou dlaní a opětoval palbu. Jeho střely se zavrtyly do betonu jen pár centimetrů od místa, odkud odstřelovač pálil – byl asi čtyřicet metrů od Moorea. Taková vzdálenost už je pro pistoli za hranicí přesné střelby, Moore se však domyslel, že odstřelovač v té chvíli zrovna nepřemýšlí o balistice, jen se krčí, aby se vyhnul zásahu některou třeba i nazdařbůh vypálenou kulkou.

Na parkoviště už přichvátili čtyři členové hotelové ostrahy. „Je tamhle nahore! Kryjte se!“ křičel Moore a ukazoval na střechu.

Jeden z nich se hnul k Mooreovi, ostatní se vrhli za zaparkovaná auta.

„Nehýbejte se!“ přikázal strážný – a v té chvíli mu odstřelovač ustřelil hlavu. Jiný strážný začal úsečně, o překot mluvit do vysílačky.

Moore znovu pohlédl na budovu střediska. Uviděl, jak odstřelovač na opačné straně hbitě a rychle slézá po žebříkových schůdcích jako pavoukovec opouštějící své hnízdo.

Moore se rozběhl; cesta začala být nerovná, tráva přešla ve štěrk, potom se

znovu dostal na dláždění. Úzká ulička mezi technickým střediskem a řadou malých jednopatrových kanceláří vedla směrem k Aga Khan Road, hlavní ulici, kde stál hotel. Uličku naplňovala vůně sladkého vepřového, odsávaná a vypouštěná digestoří hotelové kuchyně. Mooreovi začalo kručet v břiše, třebaže na jídlo měl sotva pomyslení.

Nezpomalil, zahrnul doleva, pistoli držel namířenou před sebe. Necelých dvacet metrů vpředu uviděl Toyota HiAce. Její motor běžel na volnoběh, z oken u zadních sedadel se vykláněli dva střelci, jeden na straně řidiče, druhý na straně spolujezdce.

Odstřelovač utíkal k rozjíždějícímu se autu a skočil na sedadlo pro spolujezdce. Oba střelci zvedli pušky a namířili na Moorea. Ten měl sotva dvě vteřiny na to, aby se střemhlav vrhl na zem do malého výklenku. Cihly nad ním rozdrtila na kousky sprška kulek z automatických zbraní. Dvakrát se pokusil vykounout, aby zjistil poznávací značku, avšak palba byla nelítostná a ti lidé přestali střílet, teprve když dodávka zatáčela na hlavní třídu. Byla pryč.

Moore se rozběhl zpátky ke svému autu, popadl mobil a třesoucí se rukou zkoušel namačkat číslo, ale nechal toho a opřel se o auto. To už se kolem něj jako roj včel sesypali členové hotelové ostrahy a jejich velitel se dožadoval odpovědí.

Moore potřeboval zjistit, co to bylo za dodávku, a zařídit, aby ji sledovaly bezpečnostní kamery.

Potřeboval svým lidem sdělit, co se stalo.

Všichni jsou mrtví.

Dokázal však jedině dýchat.

Čtvrť Saidpúr Village

Islámábád, Pákistán

o tři hodiny později

Ze Saidpúr Village, zasazené do pohoří Margalláh, je vidět na Islámábád. Je to malebný pohled a láká sem nepřetržitý proud turistů hledajících to, čemu někteří průvodci říkají „duše“ Pákistánu. Průvodci tvrdí, že právě toto lze v Saidpúru nalézt.

Jestli však hlavní město mělo duši, ta duše nyní potemněla. Z hotelu Marriott dosud stoupaly sloupy kouře a vykreslovaly čáry protínající oblohu plnou hvězd. Moore stál na balkoně pokoje, který mu sloužil jako tajný úkryt, a znovu v duchu klel. Exploze zničila nejen jejich pokoj, ale i oba pokoje sou-

sední, a ještě než se někdo stačil na to místo dostat, zřítla se střecha nad poškozenou částí budovy.

Za přispění dalších pracovníků, přivolaných, aby oblast zabezpečili, a spolu se speciálním forenzním týmem a dvěma kriminalisty Moore mohl konečně začít spolupracovat se soukromou hotelovou ostrahou, místní policií a s pětičlenným týmem ISI; již předtím ovšem napovídal spoustu dezinformací reportérům Associated Press. Ti, ještě než se zpráva dostala do stanic, jako je třeba CNN, již hlásili, že v hotelu vybuchla bomba uložená Tálibánem a že teroristé se k atentátu přihlásili, protože se chtěli pomstít za to, že šíité zabili příslušníky sunnitské menšiny, extremistické spojení skupiny známé jako Sipah-e-Sahaba. Při explozi zaručeně zahynul plukovník pákistánské armády. Moore si byl jistý, že v záplavě těžko zapamatovatelných jmen skupin a nejasných okolností toho, co se přihodilo, se celá událost a zpráva o ní budou jen tím víc zamotávat. Jeho kolegové v tom pokoji neměli u sebe nic, podle čeho by se dali identifikovat jako Američané nebo jako agenti CIA.

Zaposlouchal se do hlasu, který mu zněl v hlavě: *„Nemůžu takhle narušit její život. Synové studují na střední škole, manželka právě povýšila v zaměstnání, pracuje hned tady vedle, v technickém středisku. Pákistán je náš domov. Nikdy odtud nedokážeme odejít.“*

Sevřel pevně zábradlí balkonu, nahnul se přes ně a začal zvracet. Pak zůstal stát, čelo položené na předloktí a čekal, až ten hlas dozní, až přejde. Ta bomba všechno vrátila zpátky; Moore se celé roky pokoušel své vzpomínky potlačit, zápolil s nimi v nespočetných bezesných nocích, bojoval s nutkáním uchýlit se ke snadné cestě jak z toho všeho ven a bolest utopit v alkoholu... Několik posledních let už málem uvěřil, že nad vzpomínkami zvítězil.

A pak se stane tohle. Se svými spolupracovníky se setkal před pouhými několika týdny a nedostal se dál než jen k navázání pracovních vztahů. Ano, jejich smrt v něm zanechala hrozný pocit, ale nejvíc ho bolela právě smrt plukovníka Khodaie. Dozvěděl se toho o něm spoustu a jeho ztráta mu připadala *významná*. Jak bude Khodaiův synovec reagovat na strýcovu smrt? Poručík si myslel, že jim oběma pomáhá, přitom však musel vědět, že navázáním kontaktu s Moorem se Khodai vystavuje nebezpečí. Myšlenku, že strýc by mohl být zavražděn, pravděpodobně zcela vypudil z mysli.

Moore přece slíbil, že Khodaie a jeho rodinu ochrání. Zklamal však naprosto ve všem. Když před hodinou přijela do Khodaiova domu policie, našla jeho manželku i syny probodnuté. Agent, který je měl chránit, byl nezvěstný. Tálibán byl tak dokonale vnitřně propojený, tak důkladně vrostlý

do života hlavního města, že pro Moorea a jeho lidi bylo prakticky nemožné vůbec nějak tu pracovat. To ovšem promlouvala Mooreova momentální sklíčenost. Jenomže Tálibán měl skutečně své lidi všude. Jakkoliv se Moore snažil do toho prostředí zapadnout – nechal si narůst plnovous, nosil místní oděv, mluvil místním jazykem –, ti lidé uhádli, kdo je a oč mu jde.

Otrěl si ústa a napřímil se, ještě jednou pohlédl na město a na kouř, který se stále vznášel nad hotelem, potom se zadíval na světla poblíkávající na obzoru. Polkl, sebral odvalu a pronesl šeptem: „Je mi to líto, omlouvám se.“

Několik hodin poté Moore pomocí videospojení hovořil s Gregem O'Harou, zástupcem ředitele National Cladestine Service, odboru působícího v rámci CIA. O'Hara již dávno překročil padesátku, zrzavé vlasy měl prošedivělé, tvrdý pohled modrých očí ještě zesilovaly brýle. Měl slabost pro kravaty zlaté barvy, musel jich mít snad stovky. Moore ho v kostce seznámil s tím, co se stalo; rozhodli se, že si znovu promluví ráno, až se dokončí vyšetřování a sepišou poznatky z něj. Hovoru bude přítomen i Mooreův nejbližší nadřízený, náčelník Oddělení speciálních činností.

Do tajného úkrytu dorazil jeden z Mooreových místních kontaktů, Israr Rana, operativec, kterého Moore osobně získal pro spolupráci po dvou letech pobytu v Afghánistánu a Pákistánu. Rana byl univerzitní student, asi pětadvacetiletý, bystrý, s ptačími rysy obličeje a s vášní pro kriket. Jeho smysl pro humor a klukovský půvab mu pomohly získat pro Službu pozoruhodné množství zpravodajských poznatků. To, spolu s jeho původem – předkové, celá jeho rodina, se během minulého století docela proslavili jako vynikající vojáci a mazaní byznysmeni – z něj dělalo téměř dokonalého operativece.

Moore dosedl zvsoka na židli, Rana zůstal stát nedaleko pohovky. „Dík, že jste přišel.“

„Klidně, žádný problém, Money.“

„Money“ byla přezdívka, kterou Rana dal Mooreovi, a měla své oprávnění, za své služby Rana dostával pěkné peníze.

„Potřebuju zjistit, kde došlo k úniku informací. Proflákli jsme to hned od samého začátku? Byla to armáda? Tálibán? Nebo oba společně?“

Rana zavrtěl hlavou a zašklebil se. „Udělám všechno, abych pro vás něco obstaral. Ale teď vám dám něčeho napít. Něčeho, co vám pomůže usnout.“

Moore nabídku odbyl mávnutím ruky. „Nic mi nemůže pomoci usnout.“

Rana přikývl. „Poptám se na pár místech. Můžu si na to vzít váš počítač?“

„Je tamhle.“

Moore odešel do ložnice. Do hodiny poznal, že se mylil – vyčerpáním upadl do spánku, vznášel se na neúprosných černých vlnách, až se mu rozbušilo srdce, divoce, jako buší rotory vrtulníku. Prudce se napřímil, zalitý studeným potem. Rozhlédl se po místnosti, vzdychl a zhroutil se zpátky na polštář.

Po půlhodině už ujížděl autem k místu, kde došlo k té nešťastné události. Pohlédl na pobořenou budovu a potom na technické středisko vedle. Vyhledal jednoho člena ostrahy technického střediska a spolu s dvěma místními policisty se dostal do budovy. Vystoupili na střechu, na níž Moore už předtím byl, a tam posbírali nábojnice, které po sobě odstřelovač nechal. Budou na nich hledat otisky prstů.

Přišlo to jako zjevení, něco podobného prozření: v době, kdy Mooreova mysl bloudila mezi vědomím a bezvědomím, ho v hlavě neustále jako oheň páčila otázka, jak ti lidé dostali do pokoje výbušninu. Pálila tak dlouho, až mu v mysli vytanul jeden velmi primitivní způsob. Potřeboval jen nalézt důkaz.

Procházel po okraji střehy, světlem baterky pomalu přejížděl po betonu a po oceli, pokrytých vrstvou prachu... až to našel.

V Oddělení speciálních činností, působícím v rámci Odboru tajných polovojenských operací National Clandestine Service, pracovali zpravodajští důstojníci vyškolení pro provádění takovýchto operací – specialisté získaní z armády. Na cizích územích prováděli tajné operace, které bylo možné „přijatelně popřít“. Oddělení se skládalo ze složek pozemních, námořních a leteckých. Moorea původně zařadili do námořní složky, stejně jako většinu ostatních bývalých příslušníků námořních jednotek SEAL, potom si ho vypůjčila pozemní složka. Pracoval řadu let v Iráku a v Afghánistánu a tam odvedl vynikající zpravodajskou práci. Patřilo do ní použití bezpilotních předátorů k ostřelování řady tálibánských cílů střelami Hellfire. Moore se přeražení k pozemní složce nezpěchoval, věděl, že kdyby ho bylo zapotřebí k nějaké určité námořní operaci, pošlou ho zpátky. Operační zařazení ovšem určovali kancelářští pracovníci, nikoliv operativci v terénu.

Oddělení speciálních činností mělo necelých dvě stě agentů, pilotů a jiných specialistů, rozdělených do šestičlenných nebo i menších týmů, ještě častěji to však byl operativce pracující „sólo“, který prováděl „černé“ nebo i jiné operace za přispění jakéhosi „jednatele“ nebo „případového důstojníka“, podle okolností i obou. Ti se však do žádné nebezpečné situace často vůbec nedostali. Operativci Oddělení speciálních činností procházeli rozsáhlým výcvikem v sabotáži, protiteroristické činnosti, v záchraně rukojmí, vyhodnoco-

vání škod po bombových útocích, v únosech a zpětném získávání vlastních unesených lidí a ztraceného materiálu.

Oddělení speciálních činností vděčilo za svou existenci Úřadu strategických služeb OSS, založenému za druhé světové války Sborem náčelníků štábů, s přímou vazbou na prezidenta Franklina Delano Roosevelta. Úřad strategických služeb pracoval většinou nezávisle na armádě, ta nad ním neměla žádnou moc. Nad tou skutečností mnozí v době vzniku Úřadu zvedali pochybovačně obočí a vyjadřovali se k ní silně skepticky. Říkalo se, že MacArthur velmi silně váhal nad možností, že by někdo z Úřadu strategických služeb působil na jeho válčišti. Když byl po válce Úřad strategických služeb rozpuštěn, byla zákonem o Národní bezpečnosti z roku 1947 ustavena CIA. Mise, které nebylo možné uvádět do spojitosti se Spojenými státy, přešly na paramilitární skupinu CIA – Oddělení speciálních činností – přímého následníka Úřadu strategických služeb.

Při dnešní ranní videokonferenci se k zástupci ředitele O'Harovi přidal náčelník Oddělení speciálních činností David Slater, černoch s výrazem tvrdým jako ocel, bývalý mariňák, ze zpravodajské služby americké námořní pěchoty. Oba se zadívali na Moorea, sedícího před svým tabletem v tajném úkrytu v Saidpúr Village.

„Omlouváme se, že jsme spolu nemohli mluvit už včera, byl jsem v letadle na cestě do pevninské části USA,“ začal Slater.

„To je pořádku, pane. A dík, že jste přišel.“

O'Hara popřál Mooreovi dobrého jitra.

„Musím přiznat, že na celé té věci není absolutně nic dobrého.“

„Chápeme, jak se cítíte,“ odpověděl O'Hara. „Přišli jsme o prima lidi a o zpravodajské informace shromažďované celé roky.“

Moore se kouzl do jazyka. „Co už víte?“

„Harrisovou a Stonea vyprostili z trosek... tedy – vyprostili to, co z nich zůstalo. Gallagher, který byl v Khodaiově domě, je pořád nezvěstný. Musejí ho držet v nějakém sklepe nebo hluboké jeskyni, protože od jeho naváděcí vysílačky nedostáváme žádný signál. Chlap, kterého jste pronásledoval, musel mít dobrý výcvik, ale jinak to nebyl nikdo významný.“

Moore znechuceně zavrtěl hlavou. „Myslíte, že na Khodaie nasadili sledovací zařízení?“

„Možné to je,“ připustil Slater.

„Taky mě to napadlo. A ještě si myslím, že kontrolní stanoviště v hotelu bylo fingované a tamti měli Khodaie pod dohledem. Rentgen by nic nepro-

kázal, i kdyby Khodai na sobě nějaké zařízení měl. Takže stanovištěm prošel bez toho, aby se systém spustil. Možná mu pohrozili, řekli mu, že když nás nevyhodí do luftu, zabijou jeho rodinu... což nakonec stejně udělali.“

„To je docela dobrá teorie,“ poznamenal O’Hara.

Moore si odfrkl. „Jenomže ono se to stalo *jinak*.“

„Co teda víte?“ zeptal se Slater.

„Hotelová ostraha je z velké části kvalitní. Já bych řekl, že bombu pronesl hoteloví sluhové do pokojů vedle toho našeho.“

„Pomalu,“ zarazil ho Slater. „Za prvé: jak bomby dostali do hotelu? Hlavním vchodem s nimi přece nešli!“

Moore zavrtěl hlavou. „Dostali se do sousední budovy, do technického střediska, tam, co byl ten odstřelovač. Ostraha je tam slabší a možná se dá i snáz podplatit. Bomby pak dopravili lanem přes kladku ze střechy střediska na střechu vedlejší.“

„Vy si z nás určitě děláte srandu,“ odbyl jeho nápad O’Hara.

„Kdepak. Byl jsem na střeše toho technického střediska a tam jsem viděl místo, odkud lana natáhli. Pak jsem přešel na střechu Marriottu a tam na kraji byly stejné stopy. Za pár minut pošlu pár fotek, které jsem tam udělal.“

O’Hara jen zdrceně ztišil hlas. „To je teda až směšně jednoduché.“

„A právě tohle možná je náš problém. Pídíme se po něčem složitějším tam, kde ti hoši používají kleště a kladivo. Kdyby si opravdu chtěli dovolit hodně, byli by se pokusili ty bomby jednoduše přehodit...“ Moore znovu zavrtěl hlavou.

„Takže pokoje vedle toho vašeho byly zapsané na hosty, kteří tam vůbec nikdy nebydleli,“ uzavřel O’Hara.

„Přesně tak. Někdo ze zasvěcených se postaral, aby to podle knihy hostů vypadalo, že jsou obsazené, jenže zůstaly prázdné. Místní policajti by měli lapit toho zmetka, co v tom s nima jel. Zařídil jsem, aby se mi na tohle podíval Rana.“

„To zní dobře,“ poznamenal O’Hara. „Ale když už o tom mluvíme – chtěli bychom, abyste odtamtud zmizel.“

Moore se nadechl a zavřel oči. „Koukněte – já vím, vy si myslíte, že jsem to zvoral... chyba v zabezpečení, ale celá ta věc vypadala jako čistá. Všechno jsem překontroloval. A tím myslím opravdu *všechno*. Tak... prostě mě to nechte dokončit. Prosím.“ Chtěl jim povědět, že to potřebuje udělat pro lidi, kteří zemřeli, a také kvůli sobě, jenže pro takové sdělení se mu nedostávalo slov.

„Potřebujeme vás tady doma.“

Moore prudce otevřel oči. „Doma? Ve Státech?“

Do hovoru se vmísil Slater: „Včera odpoledne bylo několik důstojníků Khodaiova pluku vyfotografováno s člověkem, kterého jsme identifikovali jako Tita Llamase, známého z juárezského kartelu. Byli s nimi i dva neidentifikovaní muži, pravděpodobně tálibánci. Ty snímky hned dostanete.“

„Takže tu máme zkorumpované pákistánské důstojníky ve společnosti chlapa z mexického drogového kartelu, a k tomu ještě Tálibán. To je fakt Nesvatá trojice,“ poznamenal Moore.

Slater přikývl. „Maxi, vy toho o blízkovýchodních hráčích hodně víte. Máte přesně ty znalosti, jaké potřebujeme. Chceme, abyste v terénu dohlíželi na nové společné úkolové uskupení, které dáváme dohromady.“

Moore, celý zmatený, sraštil čelo. „To je něco jako povýšení – po všem, co se právě stalo? Ve dvou týdnech jsem stačil pohnojit dvě akce...“

„O tomhle hovoříme už dlouho. A vaše jméno bylo na seznamu vždycky na prvním místě. A na tom se nic nemění,“ odpověděl Slater.

Moore však stále vrtěl hlavou. „Ti dva tam na chodbě... Myslel jsem, že jsou to agenti pákistánské tajné služby, kteří kontrolují přístup na páté patro. A oni zatím chtěli mít jistotu, že bomby vybuchly...“

„To je pravda,“ souhlasil O'Hara.

Naklonil se blíž ke kameře. „My teď potřebujeme vědět, do jaké míry se mexické drogové kartely spřáhly s afghánskými a pákistánskými pašeráky. Jestli vás to aspoň trochu utěší, pořád budete pracovat na tom samém případě – jenom na to půjdete z jiné stránky.“

Moore potřeboval okamžik na to, aby si všechno srovnal v hlavě. „Takže: jak do toho zapadají Mexičani – kromě toho, že jsou to prostředníci a zákazníci?“

O'Hara se pomalu znovu posadil rovně. „To je opravdu otázka, co?“

Slater si odkašlal a nahlédl do jakýchsi poznámek. „Vaším hlavním úkolem bude zjistit, jestli tohle spojení mezi Tálibánem a Mexičany má za cíl jen rozšířit trh s opiem, nebo jestli se tím nemá popohnat něco ještě problematictějšího, třeba že by Tálibán verboval lidi v Mexiku, aby si vytvořil novou základnu pro své operace a získal snadnější přístup do Spojených států.“

„Říkal jste ‚společné úkolové uskupení‘: jaké další agentury jsou do toho zapojené?“

Slater se pousmál. „Celá abeceda – CIA, FBI, ATF – Úřad pro alkohol, tabák, zbraně a výbušniny; CBP – Úřad pro cla a ochranu hranic, a pultuuctu dalších menších a místních agentur.“

Pomyšlení na nesmírný rozsah toho, co od něj požadují, Moorem až otrásl. „Pánové, vaší nabídky si velice cením.“

„To není nabídka,“ opáčil důrazně O'Hara.

„Rozumím. Podívejte – jenom mi nechte pár dní, abych mohl jít po Khodaiových vrazilích a počkal si, jestli se dozvím něco nového o Gallagherovi. Víc nechci.“

„Na cestě už je jiný tým,“ odtušil Slater.

„To je prima. Ale nechte mě ještě jednou se pokusit něco s tím tady udělat.“

O'Hara zkřivil obličej. „Tady jsme zklamali všichni, ne jenom vy.“

„Zabili plukovníka Khodaie a vyvraždili jeho rodinu. Byl to vynikající člověk. Dělal správnou věc a my jemu i jeho synovci hodně dlužíme. Nemůžu od toho jen tak dát ruce pryč!“

O'Hara o jeho slovech chvíli uvažoval, pak zvedl obočí. „Dva dny.“

HNUTÍ

*Kdesi v džungli
Severozápadně od Bogoty, Kolumbie*

Juan Ramón Ballesteros procedil mezi sevřenými zuby kletbu; natáhl ruku přes své pivní panděro a z kapsy krátkých kapsáčů vytáhl mobil. Tričko bez rukávů měl propocené, nezapálený doutník Cohiba Behike, který si nacpal mezi pysky, byl také prosáklý vlhkostí. Léto bylo brutálně, nemilosrdně horké, vzduch vlhký tak, že si Ballesteros připadal, jako kdyby se prodíral mezi bochníky teplého chleba.

Bylo mu necelých čtyřicet let, ale tíha zodpovědnosti, která na něm spočívala, mu vyryla hluboké vrásky kolem očí, jeho plnovous a kudrnaté vlasy dostaly kovově šedou barvu. Připadal si jako nejméně stoletý, trápily ho chronické bolesti zad, vystřelovaly mu do celého těla jako rány mačetou.

Fyzické utrpení však nebylo to nejhorší, největší starosti mu dělali čtyři mladí muži s prostřelenými hlavami.

Leželi v džungli už větší část noci, na jejich bledých tělech se leskly kapičky ranní rosy. Mouchy bzučely, lezly jim po tvářích, po očních víčkách, vlétaly jim do otevřených úst. U všech čtyřech mrtvých už nastala posmrtná ztuhlost a vyprázdnila se jim střeva. Zápach byl hrozný, Ballesteros se musel odvrátit, jen popadal dech a polykal hořké sliny.

Skupina sem přišla založit novou mobilní laboratoř na výrobu kokainu. Laboratoř byla všechno možné, jen ne vysoce technicky vybavené a hygienické zařízení – tvořilo ji pár podomácku vyrobených stanů a v nich hory listů koky, prosychajících na špinavé zemi. Jeden ze stanů sloužil k výrobě a uskladnění kyseliny sírové a k uložení benzínu, vedle dalších chemikálií potřebných k výrobě nejméně tisíce kilogramů kokainové pasty za týden. Před lety Ballesteros vzal několik svých významnějších odběratelů na prohlídku takovýchto táborů, aby jim předvedl, jak je celý výrobní proces, sestávající z řady jednotlivých pochodů, náročný a těžký.

Pěstitelé koky používali poněkud odlišné postupy výroby; Ballesterosovi

lidé potřebovali na výrobu kilogramu pasty tisíc kilogramů listů koky. Při podobných exkurzích však předváděli výrobu zhruba desetiny tohoto množství. Motykami pro pletí rozmělnili sto kilogramů listů, přidali šestnáct kilogramů mořské soli a osm kilogramů rozemletého vápence, vše promíchali tak, že po vzniklé hmotě důkladně šlapali, až vznikla černá, hlíně podobná směs. Tu nalili do velkého plechového sudu, přidali dvacet litrů benzínu a vše nechali asi čtyři hodiny odstát.

Potom přešli k jinému sudu, kde již vznikala tekutina. Tu vypustili do kbelíku a tam z ní odstranili drť a listy. Tento cenný produkt již byla droga vyluhovaná z listů koky, nyní ve formě suspenze s benzinem.

Potom se přidalo osm litrů vody a osm lžiček kyseliny sírové. Tato nová směs se několik minut promačkávala gumovým zvonem, potom se slila a na dně zůstala usazenina. K ní se přidalo nijak pevně stanovené množství manganistanu sodného a hydroxidu sodného – tolik, aby usazenina zůstala ponořená. Tekutina byla nyní mléčně bílá, na dně se tvořila pasta. Zbývající tekutina se přefiltrovala přes kus látky a pasta se nechala schnout na slunci, až dostala světle hnědou barvu.

Cena za kilogram tohoto Ballesterosova produktu byla asi tisíc dolarů. Když se tento kilogram zpracoval na práškový kokain a převezl do Mexika, jeho cena vyskočila na deset tisíc dolarů. Když se pak takový kilogram dostal do Spojených států, prodával se pouličním dealerům za třicet tisíc dolarů nebo i za víc. Ti potom produkt ředili, aby se snížila čistota a aby z každé dávky vytěžili co nejvíc. Drogové gangy pak kokain prodávaly v dávkách po jednom gramu a v pouličním prodeji jediný kilogram vynesl sto pětasedmdesát tisíc dolarů nebo víc.

Jako na posměch se jeden kupec zeptal: „Proč tohle vlastně děláte?“ Ten tulpas snad vůbec nepochopil, že ne jeden teenager v Los Angeles zemřel po předávkování právě tím, co on vyrábí? To si vůbec neuvědomil, že ničí rodiny a životy lidí na celé zeměkouli?

Na tohle Ballesteros ani nepomyslel, považoval se za rolníka, který se zcela odpoutal od práce své rodiny na kávových plantážích. Vyrůstal v Bogotě, studoval na vysoké škole ekonomické na Floridě, domů se vrátil s vysokoškolským titulem a s úmyslem založit banánovou biofarmu, ta však žalostně zkrachovala. Někteří jeho přátelé, kteří se zabývali pěstováním a prodejem banánů, ho představili několika překupníkům drog. A jak se říká – co následovalo, už není třeba komentovat. Pro něj to byla otázka přežití. Po dlouhých dvaceti letech života výrobce a překupníka drog Ballesteros nyní sklízel

plody své vysoce rizikové profese. Jeho rodina teď žila mezi bílými Evropany na bohatém předměstí v severní části města, dva synové dobře prospívali na střední škole, manželka měla dostatek všeho, až na to, že by si přála, aby na ni měl víc času. Většinu týdne byl pryč „za obchodem“, na víkendy se však vracel domů. Rodina se shromáždila, šlo se do kostela a on se mohl se syny jít podívat na pár fotbalových zápasů. V podstatě však bydlel v domku v džungli necelého půl kilometru od laboratoře a až dosud udržoval dobré styky s FARC, Revolučními ozbrojenými silami Kolumbie – polovojenským uskupením, které mu pomáhalo distribuovat a exportovat jeho produkt. Doufal, že jeho muže nezabíjí právě členové FARC: mezi ním a plukovníkem FARC jménem Dios panovalo určité napětí, jednoduše řečeno kvůli hádkám o cenu. A nyní byli Ballesterosovi lidé popraveni ve spánku, určitě zbraní opatřenou tlumičem.

Ballesteros právě volal Dantu Corralesovi, svému „nadřízenému“ v Mexiku. Nyní čekal, až se mu ohlásí.

„Vy mi voláte, jen když se ukáže nějaký problém,“ nevrle poznamenal Corrales. „Ale líp by bylo, kdyby žádný problém nebyl.“

„Dios,“ bylo jediné, nač se Ballesteros zmohl.

„No dobrá. A zkuste už mě znova neobtěžovat.“

„Počkejte! Nejsem si jistý, že to byl právě Dios, ale možná...“

Mládenec však už zavěsil.

Ballesteros se s Corralesem sešel jen jednou, před dvěma lety, když členové Juárezského kartelu přišli dohlédnout na provoz a nabídnout ochranku a dělníky, kteří by pomohli zvýšit výrobu. Corrales byl nafoukaný, arogantní mladík, člověk z „nového chovu“ překupníků drog, který neměl smysl pro minulost a naprosto postrádal úctu k těm, kdo tu byli před ním. Tyhle mladé *sicarie* zajímala především moc, vlastní image a zastrašování druhých spíš než to, jak se nadělají peníze. Ve své fantazii se viděli jako holywoodské hvězdy, každý z nich toužil být Al Pacinem. Ballesterosovi nebyli nijak moc platní, byl však nucen příspěvní kartelu přijmout, když vláda přitáhla jeho podnikání otěže. Kartel nyní patřil k jeho předním zákazníkům.

Při jiném, podobně úsečném telefonátu s Corralesem před několika týdny se Ballesteros dozvěděl, že do země velmi brzy přijde sám šéf kartelu a že Ballesteros by neměl otálet s příští dodávkou.

Zaklel, běžel do domku a dva ze svých lidí poslal do laboratoře odklidit mrtvolu.

Před domkem zastavila čtyři stará nákladní auta s korbami zakrytými těž-

kou plachtou. Skupina mužů na ně nakládala bedny na banány; byly plné banánů a kokainu.

Ballesteros se pokoušel skrýt zlost a znechucení z vraždy svých lidí, řval na své muže, ať si pospíší. Do přístavu Buenaventura už dorazila loď.

Jeli po silnici plné výmolů. Kabina byla rozpálená, auto jimi všelijak pohazovalo na sedadlech. Žádný z nákladáků neměl funkční klimatizaci, to však vůbec nebylo na škodu, Ballesteros nestál o to, aby si jeho lidé nějak moc užívali pohodlí a zvykali si na ně, museli zůstat bdělí. Ballesteros sám si cestou pozorně prohlížel každé auto, které je míjelo, i každého chodce.

Jelikož tahle zásilka byla obzvláště velká – přesně řečeno sedm tun – a jelikož jeho lidé byli jako ochromení útokem vrahů, Ballesteros se obával dalšího přepadení, a proto si umínil, že tuhle zásilku bude doprovázet nejméně do druhého nebo až třetího místa překládky.

Posádka třicetimetrové lodi z Houstonu, vybavené pro lov krevet, se přihrnula k přístavnímu molu, právě když dorazil Ballesteros se svými lidmi. Muži začali benzinovým vysokozdvížným vozíkem a palubním jeřábem s lanovou sítí chvatně překládat náklad – palety s bedničkami banánů – do podpalubí, kam se jinak ukládaly ulovené krevety.

Nedaleko, téměř na konci mola, stáli dva vojáci FARS a celou operaci pozorovali. Jeden z nich Ballesterosovi pokývl. Ballesteros k nesmírnému údivu posádky vyběhl po nástupním můstku na loď. Ano, sdělil posádce, popluje s nimi. A jak daleko? Nu, celkem dost daleko.

Asi dvě stě padesát námořních mil pluli k západu, blížili se k malému ostrovu Isla de Malpelo s fantastickými příkrými skalními stěnami a úchvatnými útvary skalisek, blýskajícími se v slunci. Zdrží se poblíž ostrova až do příchodu noci, budou normálně „lovit krevety“, za lodí se potáhne hejno hedvábně se lesknoucích žraloků. Ballesteros většinu dne mlčel, stále ještě ho v představách děsily obrazy zabitých mužů.

Konečně se před přídílí na levoboku vynořil temný stín, rostl, až dostal podobu velryby nebo snad velkého bílého žraloka. Blížil se k lodi; lidé na palubě jeden druhého na blížící se stín křikem upozornili a pustili se do přípravy lan. Stín, mramorovaný modrými, šedými a černými skvrnami, vystoupil k hladině. Voda stekla z jeho boků a stín se vynořil celý z vody...

Ponorka.

Hladce se připojila k boku lodi, její kapitán již zvedal dvířka průlezu. Ballesteros na něj zavolal: „Tentokrát pluju s vámi!“

Ponorka měla diesellový pohon, byla jedenatřicet metrů dlouhá, trup ze sklolaminátu byl vysoký téměř tři metry. Dva lodní šrouby dokázaly hnát ponorku i s nákladem až deseti tun kokainu rychlostí víc než dvacet kilometrů v hodině. Měla tři metry vysokou kónickou nástavbu s periskopem a mohla se ponořit do dvou set metrů. Byla to působivá ukázka technické dokonalosti a názorný příklad tvůrčích schopností a vytrvalosti těch, kdo tuhle operaci řídili. Ponorka samozřejmě patřila juárezskému kartelu a její stavba v suchém doku, pečlivě skrytém pod třípatrovým porostem kolumbijské džungle, stála víc než čtyři miliony dolarů.

Třebaže dvě další takové ponorky vojáci objevili a zabavili ještě před jejich uvedením do provozu, kartel měl spoustu peněz na to, aby tato plavidla stávl dál. Tahle byla jedna ze čtyř, které měly tolik práce, že se ani nezastavily.

Ballesteros si ještě pamatoval doby, kdy používal pomalé rybářské lodě, plachetnice, a když se osmělil, tu a tam i pár doutníkových člunů. Nyní však došlo k velkému posunu ve velikosti nákladu a značně se zlepšila „neviditelnost“. Staré poloponorky mohly vládní hlídky zpozorovat ze vzduchu, ponorku však nikoli.

Pomohli Ballesterosovi přejít na palubu ponorky. Prohodí si místo s jedním členem posádky. Asi sto námořních mil od mexického pobřeží se setkají s další rybářskou lodí, náklad přeloží a sami zamíří zpátky do Kolumbie. Ballesteros nebude klidně spát, dokud neuvidí, že zásilka dorazila na místo. Slezl dolů do ponorky, do úzkého, avšak klimatizovaného oddělení. Muži venku zatím začali překládat náklad.

Mexická hranice

okres Brewster County, Texas

o dva dny později

Příslušnice americké hraniční stráže Susan Salinasová zaparkovala svůj SUV v úzké proláklině, která auto kryla před pohledem přes otevřený terén pouště prostírající se až k zakřivenému horizontu hor v dálce. Slunce zapadlo asi před dvěma hodinami. Susan a její partner Richard Austin vylezli po bříše nahoru k okraji prolákliny a dalekohledy pro noční vidění pozorovali hranici. Poušť se proměnila v zeleně se mihotající plochu. Od jednoho z místních rančerů dostali upozornění, že viděl nákladní auto, jak projíždí

údolím a míří k jeho pozemkům. Porazilo jedno z dálkových elektronických čidel, která tam umístil CBP, Úřad pro cla a ochranu hranic.

„Možná to byli zase nějakí kluci s čtyřkolkami,“ poznamenal Austin. Zhluboka si povzdechl a zamířil dalekohled napravo, Susan sledovala prostor na jihovýchodě.

„Kdepak – já myslím, že dneska lapíme něco pořádného,“ pronesla pomalu.

„Jaks na to přišla?“

„Poněvadž já ty prevíty zrovna teď vidím.“

Otlučený nákladáček F-150 s korbou vysoko naloženou bedničkami s banány za sebou nechával stužku prachu, klikatě se vinoucí do všech směrů. Bedničky byly upevněné lany a zčásti je zakrývala potrhaná plachta z hrubého plátna. Ne – tihle hoši přes hrbolatý, hornatý terén okresu Brewster nepřevážejí žádné legální zboží. A – ano, to svoje zbožíčko skrývají hodně bídně. Buď tohle – nebo jsou tak oprsklí, že na opatrnost kašlou. Auto se přiblížilo a Susan rozeznala tři muže, natlačené na předním sedadle. Za nimi spatřila v kabině pohyb. Možná jich tam je až šest.

Přinutila se ke klidu. U CBP sloužila tři roky a lidí pokoušejících se o ilegální přechod hranic už zadržela stovky. Je třeba přiznat, že ji dřív nikdy nenapadlo, že bude někdy střežit hranici a bude mít zbraň. Na střední škole, jako vedoucí týmu roztleskávaček, se považovala za „stoprocentní dívku“ a školními chodbami, vroubenými kovovými šatními skříňkami, prošla s ne právě nejlepšími známkami. Potom přestoupila na dvouletou státní vyšší střední školu. Ani tam se však nedokázala nadchnout pro žádného z žáků ani pro žádný z předmětů. Když bratr jedné její přítelkyně nastoupil k hraniční strážci, začala se o jeho práci trochu zajímat. Nyní jí bylo sedmadvacet, byla dosud svobodná, ale milovala adrenalin, který jí služba na hranici poskytovala.

Přijetí k CBP neproběhlo nijak snadno. Strávila pětapadesát dní v Artesii v Novém Mexiku v kurzech, kde studovala imigrační zákony a zákony o státním občanství, trestní právo a zákonné pravomoci, španělštinu, činnosti hraniční strážce, ošetřování a používání zbraní, boj proti terorismu, prošla tělesnou přípravou, naučila se používat různá motorová vozidla. Ve státní škole ji ovšem nenechali zastřílet si. A právě střelení ji v jejím zatím krátkém životě nejvíc vzrušovalo. Nyní se jí zrychloval pulz a to ji utvrzovalo v přesvědčení, že střelení je skutečně vzrušující.

„A co sis myslel? Že tady venčíme pejsky?“ zeptala se před týdnem jednoho takového *sicaria*, kterého zabásli. „Pistoli že mi strčili do ruky jen tak, aby se neřeklo, a pak mě poslali chytat lumpy?“

Matka kupodivu její práci z celého srdce schvalovala a vedla časté řeči o tom, jak je pyšná na to, že se dcera stala ochránkyní zákona, zvláště poté, co se podle jejích vlastních slov „kolem ochrany hranic nadělalo pořád tolik rozruchu“.

Suzanina otce její práce naopak vzrušovala asi tak, jako fotbalového fanouška vzrušuje zápas, ke kterému nemá pivo. Vždycky to byl klidný člověk, který prožil klidný život daňového právníka v klidné, tiché kanceláři na předměstí Phoenixu. Užíval si klidné víkendy a byl naprostým opakem alfa samce. Dceru s pistolí v ruce si prostě nedokázal představit, on sám pistoli nikdy v ruce neměl. Jednou dokonce citoval Gándhího a šel tak daleko, že dceři tvrdil, že muži ji už nebudou brát jako ženu, že jen těžko bude vůbec s někým chodit, a leckdo že dokonce snad bude uvádět v pochybnost její ženskost. Ona sama pak samozřejmě ztloustne. Jako všichni policajti, včetně příslušníků hraniční stráže. Tato jeho slova Susan nikdy nezapomněla.

Austin se jí v mnohém podobal – byl svobodný, v podstatě samotář, vztah mezi ním a rodiči byl napjatý. Byl workoholik a v každém ohledu mužský, tedy kromě případu, kdy šlo o vztah k Susan. Jednou se o ni pokusil, ale neměla zájem. Jeho rysy byly příliš přísné, jeho tělo na její vkus trochu moc těstovité. Jemně, ale ohleduplně ho tehdy odmítla.

„No dobrá,“ pronesl Austin. „Přivolávám druhý útvar. Máš pravdu, tohle by mohlo být něco velkého.“

„Jasně,“ odušila. „Ať se připojí Omaha a terénní vozidla. Pošli jim souřadnice GPS.“ Omaha byl volací znak vrtulníku Black Hawk, který měli jako podporu, a také tří mužů, kteří jezdili v malých terénních vozidlech s robustní konstrukcí. Taková vozidla se dokázala rychle pohybovat i po poušti, rozbrázděné a plné děr.

Austin se překulil, chystal se zapnout vysílačku, náhle však vyskočil a dal se do běhu. „Hej! Stát! Hraniční stráž!“

Susan se otočila a zakřičela za ním –

Zazněl výstřel a jí jako kdyby v záchvatu paniky projel tělem blesk.

Skutálela se dolů z návrší a vytáhla pistoli. Kousek od jejich SUV stáli dva muži, Mexikáni, v džínových bundách. Jeden z nich, muž s prošedivělými vlasy, držel v ruce pistoli, pravděpodobně belgickou FN ráže 5.7, v Mexiku přezdívanou *mata policía*, zabíječka policajtů, protože kulka z ní dokázala proniknout neprůstřelnou vestou, kterou policisté nosili. Druhý muž svíral v ruce dlouhý zahnutý filetovací nůž. Mával jím, culil se a ukazoval jeden zlatý zub.

První z nich na Susan španělsky zaječel, aby zůstala stát.

Jen s námahou popadala dech.

Austin ležel na zemi s prostřelenou hrudí, neprůstřelná vesta ho před kul-
kou skutečně nezachránila. Dosud dýchal, tiše sténal, prsty si svíral ránu.

Muž s nožem vyrazil proti Susan. Pohlédla na něj, potom na muže s pistolí
a vzápětí na něj vystřelila; zasáhla ho do ramene. Sto metrů od nich se roze-
řval motor nákladáčku.

Zvedla se na nohy, právě když muž s nožem sahal po pistoli svého společ-
níka, ležícího teď na zemi. Chystala se na muže s nožem vystřelit, pickup
však už byl blízko a od sedadla spolujezdce přiletěla sprška kulek. Odskako-
valy od země kousek od jejích bot.

Rozběhla se k vodou vymletému, nyní vyschlému korytu a doslova po hlavě
skočila dolů. Neohlížela se, jen pádila pryč, v uších jí hřměl zvuk jejího vlast-
ního dechu, srdce jí divoce tlouklo, nohy v prudkém rytmu bušily do kamení
a hlíny. Měla v úmyslu dostat se co nejdál, tam se zastavit a vysílačkou při-
volat pomoc.

Zatím se však zastavit neodvažovala.

Údolím se rozlehl pronikavý výkřik. Donutil ji zůstat stát; prudce se oto-
čila. Spatřila muže s nožem. Držel v ruce Richardovu uříznutou hlavu, zve-
dal ji do výše a ukazoval ji lidem, kteří již vystupovali z pickupu. Všichni
radostně zavýli. Susan chvatně couvla zpátky do prohlubně, naslouchala, jak
nastupují zpátky do auta.

Vrhla se na zem, skryla se za křoviskem a pistoli, ještě teplou po výstřelu,
si zastrčila za vestu. Přinutila se zklidnit dech. V hlavě jí zněl otcův hlas:
„Zahyneš tam někde jako pes, a nikdo po tobě ani nevzdechne.“

Potom ten hlas vystřídal jiný – hlas naděje: zvuk motoru auta byl hlasitější,
avšak vzdaloval se. Zázrak? To po ní ani nejdou? Nebo se jim nedostává
času? Sáhla po vysílačce, znovu se pozorně zaposlouchala, potom vysílačku
zapnula.

„Kukačko, tady Kojot pět, příjem!“

„Susan, co se to tam kčertu děje? Stalo se něco?“

„Richard je mrtvý,“ pronesla šeptem.

„Neslyším vás!“

„Řekla jsem ‚Richard je mrtvý‘!“ Stiskla tlačítko GPS na zápěstí. „Potře-
buju všechny sem.“ Chraptivě, přeskakujícím hlasem, sdělila souřadnice,
potom vysílačku vypnula a znovu se zaposlouchala do zvuku motoru pickupu;
již se ztrácel, odnášel jej vítr.

ÚRODNÁ PŮDA

*Nogales, Mexiko
nedaleko hranice s Arizonou*

Dante Corrales nesnášel, když musel opustit svůj domov v Juárezu, většinou to nesnášel proto, že mu chyběla jeho milenka, María. Neustále si v mysli vybavoval obrázek z minulého víkendu – jak roztáhla stehna a namířila na něj naleštěné nehty na prstech u nohou, jak vrněla jako kočka, jak mu zarývala ostré nehty do zad, jak na něj mluvila a jaký měla výraz v obličeji. Milovali se jako vyhladovělí, divocí živočichové. Corralesovi se ještě teď točila hlava, když ten okamžik znovu v duchu prožíval – nyní, zde, kde je vyhořelá *gasolinera* a kde přihlíží, jak muži vykládají bedničky s banány, vyjmají z nich kostky kokainu a strkají si je do batůžků. Bylo tu dvaadvacet pašeráků drog, na které Corrales dohlížel, a k tomu pět dalších *sicariů*. Téhle skupině se říkalo Los Caballeros, Kavalíři, protože se proslavili vybraným oblečením a vybraným vyjadřováním, a to dokonce i když utínali hlavy a mrtvolky posílali jako vzkaz svým nepřátelům. Byli chytřejší, statečnější a zcela určitě nebezpečnější a prohnanejší než jiné gangy, které udržovaly kázeň a poslušnost v ostatních mexických drogových kartelech. A jak Corrales s oblibou žertem prohlašoval – pomáhali tak „pěstit jejich mužnost“.

Jak Corrales věděl, část zásilky půjde do Texasu přes okres Brewster; právě volal Juan, jeden z jeho mužů z „přední linie“, a oznámil mu, že měli potíže, jeho tým narazil na hraniční hlídku. Jeden z mužů, které Juan na tu cestu najal, uřízl jednomu z hlídky hlavu.

Co se to tam doprdele stalo?

Corrales ze sebe neustále dál chrlil kletby. Teprve po chvíli se dokázal uklidnit a Juanovi připomenout, že nemá najímat nikoho zvenčí. Juan opáčil, že neměl na vybranou, že potřeboval víc lidí, protože dva z trvalých členů jeho skupiny se neukázali, pravděpodobně se opili nebo zřetovali.

„Příští pohřeb, na kterém budete, bude váš.“ Corrales palcem telefon

vypnul a znovu zaklel. Potom si upravil límeček krátkého koženého kabátu a z kalhot od Armaniho smetl několik smítek.

Neměl se nechat tak rozčítit. Nakonec co – život je krásný. Je mu čtyřia dvacet, je jedním z nejvyš postavených lidí ve významném drogovém kartelu, má už čtrnáct milionů pesos – víc než milion amerických dolarů – a získal je vlastním přičiněním. Na chlapce, který vyrůstal v chudém Juárezu a byl vychován jako sluha a údržbář pro práci v levném motelu, je to pozoruhodný výkon.

Vypálená benzinka a zápach sazí a spáleniny, dosud přetrvávající ve vzduchu, ho nutily co nejdřív odtud zmizet. Tohle místo začínalo zapáchat stejně jako tehdy, jedné jiné noci, nejhorší v jeho životě.

Bylo mu sedmnáct a byl jedináček. Přidal se ke gangu, který si říkal Juárezská osma – skupině osmi středoškoláků, která se postavila na odpor *sicariūm* z juárezského kartelu. Nedali se zastrašit jejich hrozbami ani násilným verbováním svých přátel. Až příliš mnoho Corralesových druhů skončilo jako mrtvoly naopak proto, že se dali s kartelem dohromady, a on a jeho kamarádi si řekli, že co je moc, to je moc.

Jednoho dne dva mládenci zahnali Corralese do kouta za kontejner na odpadky a varovali ho, že jestli od gangu neodejde a nepřidá se k Los Caballeros, budou jeho rodiče zabiti. A prohlásili to velmi jasně.

Corrales si stále ještě pamatoval oči toho syčáka, svítící ve stínech zapadlé uličky jako žhavá láva. A dosud slyšel jeho hlas, nesoucí se k němu z té již dávno uplynulé doby: *Zabijem tvý rodiče.*

Nebylo divu, že je Corrales poslal do prdele. A dvě noci nato, když se vrátil domů po noci strávené pitím, byl motel v plamenech. V troskách byla nalezena mrtvá těla jeho rodičů. Oba byli spoutáni lepicí páskou a ponecháni na pospas plamenům.

Té noci jako kdyby zešílel. Jednomu kamarádovi ukradl pistoli, řítil se v autě městem a hledal mizery, kteří mu zničili život. Naboural se do plotu, auto tam nechal a běžel do malého baru; tam na toaletě omdlel. Sebrala ho policie a předala ho příbuzným.

Nějakou dobu žil u své kmotry, pracoval jako vrátný a přitom se pokoušel dokončit střední školu. Rozhodl se, že dál už nebude dřít tak jako jeho rodiče. Prostě tak žít nedokázal.

Jinou volbu neměl. Přidá se ke skupině, která zavraždila jeho rodiče. K tomu rozhodnutí se nedopracoval snadno nebo rychle, ale práce pro Los Caballeros byla jediná propustka, na kterou se mohl dostat z chudinské čtvrti ven. A protože byl mnohem chytřejší než průměrný gauner a protože byl

pomstychtivější, rychle postupoval výš a o „byznysu“ se toho naučil víc, než jeho bossové tušili. Záhy přišel na to, že vědomosti jsou vlastně síla a moc, a proto pečlivě studoval všechno, co se týkalo činnosti kartelu a činnosti jeho nepřátel.

Řízením osudu se stalo, že ti dva, kteří zabili jeho rodiče, byli sami zavražděni jen několik týdnů před tím, než Corrales vstoupil do řad Caballeros. Zabil je soupeř, jiný kartel, kvůli jejich smělym a hloupým činům. Ostatní Caballeros byli docela rádi, že je s nimi konec.

Corralese tyto vzpomínky rozesmutily. Setřásl je však a věnoval se svému týmu pašeráků, oblečených do černých bund s kapucí a do džínů a prohýbajících se pod tíhou nacpaných batohů. Odvedl je dozadu do zastrčeného kouta obchodu se smíšeným zbožím. Zdvihl velkou desku z překližky v podlaze. Pod deskou byl tunel, úzká štola, do níž vedl hliníkový žebřík. Z díry zavanul studený vzduch páchnoucí zatuchlou plesnivinou.

„Až se dostanete do domu na druhé straně,“ začal Corrales, „nechodte na ulici dřív, než uvidíte auta, potom teprve vycházejte ven. Po trojicích, víc ne. Ostatní budou mezitím čekat v ložnici. Kdyby se něco semlelo, vraťte se tunelem. Jasně?“

Zamumlali na souhlas.

Setupovali jeden po druhém do štoly, někteří měli baterky. Tohle byl jeden z menších, avšak dlouhých tunelů, které kartel měl, byl téměř sto metrů dlouhý, metr široký a necelé dva metry vysoký, se stropem vyztuženým tlustými příčnými nosníky. Jelikož v Mexiku byla spousta nezaměstnaných zedníků a stavebních inženýrů, nalézt partu, která by takový tunel prorazila, bylo až směšně snadné, mnoho takových part jen čekalo na to, až skočí po další zakázce.

Corralesovi lidé vstupovali do štoly chvatně, shrbení, ale drželi se pohromadě. Tunel vedl přímo pod jedním z kontrolních stanovišť v arizonském Nogalesu a neustále hrozilo, že se do tunelu proboří nějaké větší vozidlo, třeba autobus. Jednou se to už stalo. Corrales se dozvěděl, že různé kartely v Nogalesu kopou tunely už víc než dvacet let a že úřady odhalily doslova stovky tunelů – kopání nových však pokračovalo dál a město Nogales se tak stalo světovou metropolí tunelů, jimiž se pašují drogy. V posledních letech juárezský kartel svou činnost a tím i používání tunelů rozšiřoval a nyní ovládl téměř všechny významnější štoly vedoucí do Spojených států. Ti, kdo tunely chránili a ostatním kartelům bránili v jejich používání, dostávali slušné peníze. Navíc se samotné štoly kopaly do větší hloubky, takže radary je neod-

halily, případně si je agenti spletli s některou z mnoha stok vedoucích mezi mexickým Nogalesem a Nogalesem v Arizoně.

Ode dveří za Corralesem se ozval křik. Corrales sáhl do podpažního pouzdra pro pistoli *mata policía*, vytáhl ji a přešel ke dveřím. Tam dva z jeho lidí, Pablo a Raúl, vlekli dovnitř neznámého muže – z nosu a z úst mu tekla krev. Pral se s těmi dvěma, odplivl si a krev jen těsně minula Corralesovy mokasíny od Berlutiho. Corrales si byl jistý, že ten hlupák nemá ani tušení, kolik takové boty stojí.

Zamračil se. „Co se děje, krucinál?“

„Asi jsme chytli špeha, myslím, že to bude někdo ze Zúñigových mláďenců,“ odpověděl skřípavým hlasem Raúl, větší z dvojice.

Corrales si zhluboka povzdechl, projel si prsty dlouhé tmavé vlasy a pak náhle vrazil pistoli zajatci do čela. „Tak tys nás sledoval? Pracuješ pro Zúñigu?“

Muž si olízl zkrvavené rty. Corrales přitlačil mužovi pistoli k čelu větší silou a zaječel na něj, aby odpověděl.

„Políb mi,“ odplivl si muž.

Corrales ztišil hlas, mluvil téměř jako na pohřbu; naklonil se k neznámému blíž. „Pracuješ pro lidi ze Sinaloy? Když mi povíš pravdu, zůstaneš naživu!“

Mužovy oči dostaly prázdný výraz, ze kterého se nedalo nic vyčíst, potom maličko zvedl hlavu. „Ano, pracuju pro Zúñigu,“ odpověděl.

„Jsi tu sám?“

„Ne. Přítel je v hotelu.“

„V tom na rohu?“

„Ano.“

„Dobrá. Děkuju.“

Při těch slovech Corrales zčistajasna – aniž jen okamžik zaváhal – vpálil mužovi kulku do hlavy. Udělal to rychle, jakoby letmo, až jeho vlastní lidé zalapali po dechu a trhli sebou leknutím. Špeh se kácel dopředu; Corralesovi lidé ho nechali padnout na zem.

„Strčte toho šmejda do vaku,“ zabručel Corrales. „To svinstvo necháme našemu příteli před prahem. Vezměte s sebou do hotelu dva chlapy a tamtoho druhého zmetka chyťte živého.“

Pablo zíral na mrtvého a jen zavrtěl hlavou. „Já myslel, že ho necháte naživu!“

Corrales si odfrkl, potom pohlédl k zemi a povšiml si krvavé skvrny na jedné ze svých bot. Zaklel, přistoupil ke vchodu do tunelu a vzal si mobil, že zavolá svému člověku do domu na druhé straně hranice.

Kraj kolem Krystalové jeskyně

Národní park Sequoia

Kalifornie

O čtyři dny později

Před velkým stanem zastavilo nákladní auto společnosti U-Haul. Zvláštní agent FBI Michael Ansara přihlížel, jak z kabiny vylézají dva muži. Z stanu vyšli jiní dva a přidali se k nim. Jeden ze čtveřice, ten nejvyšší, odemkl zadní roletové dveře auta a roletu vysunul nahoru. Muži udělali štafetu od auta ke vchodu do stanu a začali jeden druhému předávat bedničky. Tato oblast byla centrum, odtud se distribuovaly zásilky pro skupiny operující výš na severu. To, že mexické drogové kartely pašují přes hranice do Spojených států kokain, nebylo zdaleka tak opovážlivé jako smělá, odvážná operace, kterou Ansara tajně prováděl minulý týden.

Kartely si v neschůdných horách a v odlehlých oblastech Národního parku Sequoia založily rozsáhlé farmy, na nichž pěstují marihuanu. V parku je sice mnoho turistických cest, jsou tu však i rozsáhlé oblasti, které stále ještě zůstávají mimo dosah pěších turistů i táborníků. Pěších hlídek bylo málo a pohybovaly se daleko jedna od druhé, takže kartely měly k dispozici nesmírně rozlehlá, stranou ležící a dobře maskovaná území, chráněná proti odhalení ze vzduchu. Na této straně hranice pěstovaly svůj produkt beztrestně; rychle jej rozdělovaly mezi pravidelné zákazníky a peníze přepravovaly do Mexika. Ansara nad těmito skutečnostmi nejednou jen nevěřičně kroutil hlavou, ale kartely to už provozovaly celé roky.

Je to, co teď dělá, opovážlivé? Sakra, to jistě. Tím spíš, když člověk stráví v blízkosti této oblasti tolik času jako on. Věděl o rozsáhlých bezpečnostních opatřeních, jakýchsi „vrstvách“, jednotlivých liniích obrany, navazujících na sebe. Začínaly v oblastech ležících rovnoběžně s hlavními turistickými trasami. Každý odvážlivec, který by se zatoulal příliš daleko od stezky, mohl narazit na různě velká nastražená železa, dokonce železa na medvědy. Navíc tu byly pasti, jámy hluboké metr osmdesát, zakryté větvemi, listím a borovým jehličím. Na dně ležely trámký, z nichž trčely hřebíky. Záměrem bylo takového zvědavce zranit, aby se musel vrátit a vyhledat lékařskou pomoc. Dál potom Ansara našel nástražné dráty, přes které by nic netušící turista klopýtl a upadl na skrytou desku plnou hřebíků. V podstatě prosté, nahrubo vyrobené nástroje, jež měly člověka „odradit“ od další cesty. Představovaly ovšem jen část mnohem složitější sítě obrany nacházející se blíž k oblasti, kterou měly chránit.

Dostat se na místo, odkud měl nyní Ansara výhled, si vyžádalo slušnou dávku horolezeckého umění. Ansara putoval jen s lehkým batůžkem, překonával svahy se sklonem větším než osmnáct procent, procházel kolem řady skalnatých útesů, několikrát se sklouzl tak, aby si vytvořil dostatečně širokou pěšinu a aby ho nikdo neobjevil. Po cestě mezi uvolněnými balvany, pod nízkými větvemi stromů a vzhůru příkrým srázem nyní sotva popadal dech.

Asi hodinu cesty na sever od velkého stanu, který teď pozoroval, a dvě hodiny chůze od nejbližší silnice, se nacházelo místo, kterému Ansara dal přezdívku „zahrada“. Ve stínu vysokých borovic Lambertových se z úrodné půdy zvedalo k nebi přes padesát tisíc rostlin marihuany v úpravných řádcích s rozponem sto osmdesát centimetrů. Některé byly vysoké až půl druhého metru. Řádky stoupaly vzhůru příkrým svahem. Mnohé rostliny se nacházely mezi hustým křovím a nedaleko potoků, které celé místo zavlažovaly. Svahem vedly pod zemí trubky, v potocích byly hrázky a nechyběl tu ani složitý zavlažovací systém hadic přivádějících vodu samospádem. Tohle byla profesionální práce a na výdajích se nešetřilo.

Po obvodu „zahrady“ stály skupinky malých stanů, ve kterých přebývali pěstitelé a stráže. Většinu potravin přechovávali ve velkých pytlích zavěšených na větvích stromů, aby se k nim nedostali baribalové potulující se po okolí. Pole dnem i nocí střežilo současně až třicet ozbrojených mužů. Zásoby sem přiváželi lidé, jimž, jak se předpokládalo, nikdo neřekl, co se tu provozuje, dozvěděli se jen, že jsou tu zapotřebí potraviny, oblečení, umělé hnojivo a jiné zásadně důležité věci. Sklizené rostliny propašovali pod ochranou stráží ven z parku v noci rolníci. Skupiny, které pracovaly ve dne, jezdily na drahých horských kolech a špatně schůdnými údolními se přemísťovaly rychle a tiše. Ansara se dohadoval, že mnozí z nich jsou přátelé nebo příbuzní těch, kdo patří ke kartelům, lidé, kterým se dalo důvěřovat. Každý hlavní vstup do parku a východ z něj střežily stráže. Ansara zjistil, že přinejmenším jeden člen noční stráže je podplacen, aby asi tak jednou za deset dní, v době mezi půlnocí a pátou ráno, dovolil některému vozidlu vjet do parku nebo z něj vyjet ven.

Ne že by Ansarovi bylo pěstování marihuany cizí; vyrůstal v dvojdomku ve východním Los Angeles, na jedné straně přistěhovalecké čtvrti Boyle Heights. Ansarův strýc, Alejandro De La Cruz, starší bratr jeho matky, bydlel na druhé straně. Přes týden dělal zahradníka hvězdám bydlícím v bohaté rezidenční čtvrti Bel Air, v noci a o víkendech pěstoval „trávu“ a prodával ji klientům – stejným lidem, pro které pracoval jako zahradník. Ansara byl jeho důvěryhodným pomocníkem.

Když mu bylo deset, uměl napsat a vyslovit název delta-9-tetrahydrocannabinol (THC), což je chemická sloučenina, která uživatelům marihuany pomáhá dostat se do rauše. Celé hodiny trávil tím, že si shromažďoval a připravoval polystyrénové kelímky. Nejprve prorazil do dna dírku, potom přidal půdu a do ní nakonec špičkou vzhůru zasadil tmavohnědé, žíhané semínko. Do nízkého truhlíku podobného pekáči, jaký používala matka, seřadil třicet až čtyřicet kelímků a potom zapnul ohřívací spirály pod dlouhou lavicí, aby bedýnku odspodu ohřívaly.

Naučil se, jak naklíčená semínka přesazovat s velkým balem země na kořínkách, a dozvěděl se, jak je důležité nechat čtyřicet hodin běžet otočný ventilátor. Prohlížel noviny, hlavně reklamní přílohy a letáky, a pátral po inzerátech nabízejících prodej šestisetwattových vysokotlakých sodíkových pěstebních výbojek.

Pro růst marihuany má kritický význam noční doba čili období tmy. Časové spínací hodiny se čtyřicetihodinovou rohatkou byly na pováženou; pěstební výbojky totiž běžné časové spínače spálily. Proto ho strýc poučil, že je třeba mít drahé reléové spínače.

Nutnost určitého střídání období světla a tmy s sebou přinášela dvě bezpečnostní rizika. Zakrytá okna – aby vznikla naprostá tma – mohla při pohledu z ulice vzbudit podezření, protidrogoví policisté pátrali právě po takových oknech. Dlouhodobá nadprůměrná spotřeba elektřiny hrozila, že dodavatel elektřiny, společnost Southern California Edison, může tuto skutečnost hlásit protidrogovým policistům. Vlhkost vzduchu v pěstírně je třeba regulovat, proto bylo vysoce riskantní mít okna otevřená v nezvyklou dobu, navíc bez ohledu na dešťové srážky nebo venkovní teplotu.

Když bylo Ansarovi dvanáct, uměl odříkat popředu i pozpátku názvy dvanacti nejpotentnějších odrůd marihuany podle jejich obsahu THC, počínaje semeny Bílé vdovy až po semena Lowryderu. A celou tu dobu si Ansara marihuanu ani jednou nezakouřil – stejně jako strýc, ten říkal, že oni jsou podnikatelé dodávající důležitý produkt. Když člověk prodává sladké pečivo, také si přeje jen tak nesedne a všechno je nesní.

Všechno skončilo velkým rámem, když matka přišla na to, proč Ansara tráví se strýcem Alejandrem tolik času. Celé měsíce pak s bratrem nepromluvila.

To, že Ansara začal pracovat v FBI a už také dopadl lidi, kteří trávu pěstovali, byla jedna ze skutečně ironických stránek života. Další takovou stránku měl v této chvíli jako živou přímo před očima. Protidrogových agentů přidě-